

NIEUWE AVONTUREN

Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Wapens en Goud

Nr 2178

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Wapens en Goud

Hoofdstuk I

HOOFDINSPECTEUR BAXTER KRIJGT EEN VERZOEK

Het was omstreeks half tien in de ochtend toen de deur geopend werd van een grote kamer met drie ramen, welke op het Victoria Embankment uitzagen, van Scotland Yard, de bekende detective-centrale te Londen.

Er trad een man binnen van bijna zes voet lengte, met een blonde, volle baard, een breed gelaat, waterblauwe ogen en met een zo goed als geheel kale schedel, hetgeen te zien kwam, toen hij zijn uniformpet afzette, om dit hoofddeksel aan een kapstok op te hangen, dicht bij de deur.

De binnentredende was Phileas Baxter, hoofd-inspecteur van Scotland Yard.

Hij bleef even bij de deur staan, met zijn dikke witte handen op de rug in elkaar gestrengeld, en keek naar een oude, magere man met een vogelkop en een grote hoornen bril op de neus, die in een hoek van het vertrek achter een eenvoudig schrijftafeltje zat en daar bezig was met het sorteren van brieven.

Het was de secretaris van Baxter Marholm geheten, een man die reeds lang in dienst was van Scotland Yard en die door zijn superieur meer gevreesd dan bemind werd wegens zijn vaak wel wat zeer scherpe spot, welke hij verborg achter een schijnbaar onnozel uiterlijk.

Baxter bleef zijn secretaris een ogen blik aankijken en zei :

— Goeden morgen, Marholm. Is er iets nieuws ?

— Niets van betekenis, Chef.

— Wat is er alzo ?

— Het heeft weinig om het lijf, Chef. Een paar nachtelijke aanrandingen, een ernstig ongeluk met een autocar, waarbij vier personen om het leven zijn gekomen, negen zelfmoorden, 24 inbraken, natuurlijk over geheel Londen verdeeld, twee gevechten in de haven, waarbij evenzoveel vechtersbazen sneuvelden en de gewone diefstallen, ladelichtingen, zakkenrollerijen en zo meer.

— Geen grote zaken dus ?

— Neen, mijnheer Baxter.

De hoofdinspecteur nam zijn handen van de rug, wreef ze over elkander en ging in opgewekte stemming achter zijn reusachtig schrijfbureau zitten.

Een variétéliedje neuriënd, trok hij een lade van zijn bureau open, nam er een kistje sigaren uit, opende dit en lichtte er met zijn dikke vingers een geweldig grote sigaar uit. Hij knipte zijn aansteker open, leunde achterover in zijn lederen bureaustoel, blies een dikke rookwolk naar het plafond en beval toen :

— De rapporten, Marholm.

De secretaris nam een stapel met de schrijfmachine getypte vellen van zijn tafeltje, stond op en legde de rapporten voor zijn Chef neer.

Deze greep een blauw potlood en begon de rapporten door te lezen, nog altijd neuriënd en blijkbaar in de zonnigste stemming ter wereld. Nu en dan maakte hij een aantekening op de rand van het rapport. Het ene rapport volgde op het andere en twee uren later had hij ze allen doorgeworsteld.

Hij kletste de handen tegen elkaar, stak een verse sigaar op, stond op en kuierde naar een van de grote ramen, om een tijdlang het verkeer op het Embankment gade te slaan. Toen draaide hij zich naar zijn secretaris om en vroeg zonder veel belangstelling :

— Iets van betekenis onder de brieven ?

— Het is niet veel zaaks, mijnheer Baxter. Een schrijven van de Bond van Politiepersoneel, waarin op loonsverhoging wordt aangedrongen. Verder zijn er een twaalfstal brieven met inlichtingen aangaande diefstallen en inbraken, een ongetekende dreigbrief...

— En dreigbrief ? Aan mij persoonlijk ? riep Baxter met gefronste wenkbrauwen uit.

— Niet direct aan u persoonlijk, mijnheer Baxter, ofschoon gij er wel min of meer bij betrokken zijt. 't Schrijven is van een anarchist, die belooft, dat hij, vóór er een maand verlopen is, Scotland Yard in de lucht zal hebben laten vliegen !

— En dat zeg je zo kalm, Marholm ? riep Baxter uit.

— Dan zijn er nog brieven van sollicitanten en ten slotte heb ik er hier juist een opengemaakt, die misschien van wat meer belang is.

— Lees maar eens voor, zei Baxter onverschillig.

— Het schrijven is afkomstig van Dumbell & Co. Hij begon te lezen :

Mijne Heren,

Met het oog op het aanstaande bezoek van een buitenlandse Missie, bestaande uit een vertegenwoordiger van het Ministerie van Oorlog, diens secretaris, een agent van het Ministerie van Financiën en een deskundige op het gebied van vuurwapens, die de rang van Kolonel en het leger bekleedt van het betreffende land, welks naam voorlopig geheim moet blijven, hebben wij de eer het volgende verzoek tot u te richten.

De genoemde buitenlandse heren komen hier om een contract met ons af te sluiten voor de levering van een miljoen geweren.

Een vierde gedeelte van de koop prijs zal de missie aanstonds voldoen en daarvan de helft per check op de Engelse Bank, de andere helft in dollars.

De bewuste heren zijn dus dragers van een zeer groot bedrag aan contanten en ik verzoek u met het oog op het grote belang van deze zaak, enige detectives te belasten met de onopvallende bescherming van deze heren.

Het zou voor de naam van ons land zeer onaangenaam zijn, wanneer de buitenlandse missie hier van een deel van het geld gestolen werd en met deze mogelijkheid moeten wij, helaas, wel rekening houden in de huidige tijdsomstandigheden.

Niet twijfelend aan uw bereidwilligheid, om aan ons billijk verzoek te voldoen en steeds bereid zijnde tot nadere inlichtingen, tekenen wij,

Met verschuldigde hoogachting,

DUMBELL & Co.

— Wat zullen wij doen, mijnheer Baxter? vroeg hij toen.

— Wat wij doen zullen? Wij zijn natuurlijk wel verplicht, aan dat verzoek gevolg te geven. Maar ik vind die Dumbells onbeschaamd. Zij bezorgen mij weer last en eigenlijk moesten zij zelve maar voor een goede bewaking zorg dragen. En, wat duivel, waarom kopen die buitenlanders hun geweren niet in hun eigen land?

— Het is de vraag of ze daar gemaakt worden, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm.

— Denk je dat het om een groot bedrag gaat?

— Zonder twijfel, mijnheer Baxter. Als wij aannemen, dat de heren twee pond per geweer betalen, hetgeen toch zeker niet te veel is berekend, dan kost hun die bestelling twee millioen pond sterling. Een kwart gedeelte daarvan betalen zij vooruit, dat is 500.000 pond en daarvan weer moet de helft in goud worden voldaan, de andere helft per check.

— Zij lijken waarachtig wel gek bromde Baxter nijdig en toch wist hij zelf niet goed, waarin de krankzinnigheid van de kopers eigenlijk school, om zich te willen voorzien van het voor-

treffelijke Engels Enfield geweer.

Hij bleef even met gefronste wenkbrauwen voor zich uitkijken en toen tastte zijn rechterhand naar de knop van een elektrische schel, onder aan het blad van zijn schrijftafel bevestigd.

Een ogenblik later trad er een agent binnen, die salueerde en in afwachting houding bleef staan.

— Is mijnheer Sullivan er al? vroeg de chef.

— Zoëven gekomen, mijnheer.

— Verzoek hem om dadelijk hier te komen.

Er verliepen enige minuten, door Baxter aangevuld met een zenuwachtig getrommel op het blad van zijn schrijfbureau.

Toen werd de deur opnieuw geopend en een klein, maar stevig gebouwd man, wiens donkere ogen en krachtig getekend gelaat van schranderheid en ondernemingsgeest getuigden, trad binnen.

Het was James Sullivan, een der bekwaamste detectives van Scotland Yard en die, ofschoon hij nog niet lang in dienst was, reeds menig succes had geboekt.

Sullivan vestigde zijn donkere ogen met een vragende uitdrukking op het gelaat van Baxter, maar hij zei niets.

De chef bleef nog enige tijd doortrommelen en viel toen uit:

— Een ellendig zaakje, Sullivan. Heb je vier of desnoods meer man beschikbaar om een oogje te kunnen houden op een paar buitenlanders, die hier komen om geweren te kopen?

Sullivan was gewoon aan de enigzins verwarde wijze, waarop zijn superieur zich placht uit te drukken en hij vergenoegde er zich dan ook mee, de brief door te lezen, die Baxter hem met een driftig gebaar toestak.

— Dat kunnen wij natuurlijk niet weigeren, mijnheer, zei Sullivan, terwijl hij de brief opvouwde en op tafel neerlegde. Het is een zeer hoog bedrag en ik moet er bij zeggen, dat deze gewerenaankoop niet geheim is gebleven. De « Times » en nog een paar andere bladen hebben er kleine berichtjes over gepubliceerd.

— Ook omtrent het feit, dat een deel van de koopsom contant betaald zou worden?

— Nu, dat is vervloekt onaangenaam.

— Ook wat dat betreft, mijnheer. riep Baxter kwaad uit. Op die manier maakt men het de dieven toch wel wat al te gemakkelijk. Wanneer het stilge-

houden ware, dan zou de gehele zaak niets om het lijf hebben gehad en wij zouden onze vier mannen of meer aan nuttiger werk hebben kunnen zetten. Intussen het moet dan maar. Kies zelf maar vier heldere koppen uit, Sullivan, en laat ze die buitenlandse lui goed bewaken.

Hoofdstuk II

DE KOMST DER BUITENLANDSE DELEGATIE

Er waren omstreeks zes dagen verlopen sedert dit gesprek in de kamer van Phileas Baxter plaats vond.

De buitenlandse delegatie was reeds aangekomen en had haar intrek genomen in het Hotel Cécil en reeds hieruit bleek, dat de heren over veel geld beschikten. Men behoefde zich hierover niet te verwonderen. De leden der delegatie hadden stuk voor stuk een zeer exotisch uiterlijk. Zij hadden een donkerbruine huidskleur, donkere, bijna zwarte ogen en blauwzwart haar. Het was zo goed als zeker, dat zij Oosterlingen waren, al viel het niet uit te maken uit welk land zij kwamen en zij schenen dit geheim te willen houden. Intussen bleken zij goed op de hoogte van de Engelse valuta en blijkbaar hadden zij hun buitenlands goud ingewisseld tegen Engelse bankbiljetten, waarmede zij hun rekening bij de wapenfabrikant zouden betalen.

Op welke wijze het was uitgelekt kon moeilijk worden uitgemaakt, maar in ieder geval wijdden bijna alle bladen tamelijk veel plaatsruimte aan deze begeerlijke bestelling van een miljoen geweren, welke zeker weer ettelijke miljoenen zou laten stromen in de geld-

kist van Dumbell & Co.

Sommige bladen van links maakten de schampere opmerking, dat een aankoop van een miljoen geweren op zijn minst eigenaardig mocht heten, op hetzelfde tijdstip dat er sprake was van een ontwapenings-conferentie.

Men begreep ook niet, waartoe men plotseling deze grote hoeveelheid geweren kon nodig hebben.

Wel is waar heerste er op de wereld veel onrust en werd er op verschillende delen van de aardbol nog duchtig gevochten, maar wapenleveranties werden zo veel mogelijk geheim gehouden. Dat men in dit geval er geen doekjes omwond, was voor vele dagbladen een veelbetekenend feit, naar aanleiding waarvan duchtig werd gespeculeerd op de censatiezucht van het publiek.

De heren van de buitenlandse missie schenen zich echter van al dat gepraat bitter weinig aan te trekken en gingen kalm hun weg.

Zij hadden vijf kamers besteld, allen naast elkaar gelegen en waarvan er vier als slaapkamer waren ingericht, terwijl het vijfde vertrek, een der fraaiste van het gehele hotel, bestemd was als ontvangkamer en kantoor.

Zij voerden een vrij omvangrijke bagage mee en uit dit alles bleek, dat zij voornemens waren, enige tijd in Engeland door te brengen.

Het bleek dan ook tamelijk spoedig uit het interview, hetwelk een vertegenwoordiger van de «Times» had weten te verkrijgen, dat het voornemen koesterde, de reis naar Engeland te gebruiken om daar enige grote fabrieken van werktuigen en oorlogsmateriaal te bezichtigen, in verband met eventuele plannen om enige dergelijke fabrieken zelf te stichten in het land van herkomst en die voorlopig onder leiding van Engelse deskundigen te stellen.

Zoals het gewoonlijk met elk interview gaat, werd er veel gepraat, maar niet veel concrete feiten geopenbaard, zodat het publiek er niet veel wijzer van werd.

De heren bewogen zich zeer onopvallend en zij waren alleen te herkennen aan hun Aziatisch uiterlijk, want hun kleding verschilde volstrekt niet van die der Europeanen.

Lee Sigur, zoals de naam van de leider luidde, was een man van een jaar of vijftig, klein, met schitterende zwarte ogen, spierwit haar en een klein, wit kneveltje.

Tandar Mull, zijn secretaris, was een nog jonge man van een jaar of dertig, niet onknap, zelfs volgens Westerse denkbeelden, met glanzend zwart haar.

De beheerder der financiën heette Juen-Kai en liep zeker naar de zeventig, ofschoon hij nog kaarsrecht was.

Ten slotte was daar nog kolonel Fangho, een reusachtig gebouwd man met geweldige schouders, die eigenlijk niet veel militairen over zich had, maar meer geleek op een Chinese bonze, met zijn volkomen kaalgeschoren schedel, zijn breed baardeloos gelaat en zijn kleine diepliggende, zwarte ogen.

Reeds de tweede dag na hun aankomst begaven de vier heren zich naar de fabriek van Dumbell, die op enige mijlen ten Noorden van de uiterste grens van de wereldstad was gelegen.

Er kwam een luxe-auto voor, die voor de duur van een week was gehuurd, zoals later bleek, de vier heren stapten in en de auto reed weg.

De tocht duurde bijna twee uren en toen hield de wagen stil voor het hek, vele kilometers lang, hetwelk het ontzaglijke gebouwencomplex omgaf, waaruit de wapenfabriek van Dumbell & Co bestond.

Men bleek reeds volkomen op de hoogte te zijn van de komst van de vier heren, want het grote hek werd dadelijk geopend en uit het kantoorgebouw traden twee heren te voorschijn, die zich haastig naar de auto spoedden.

De oudste, een rijzig man, van onstreek vijftig jaar, met een krachtig getekend gelaat, grijze bakkebaarden en een overvloed van grijs haar, was Joseph Dumbell, de andere was een der mede firmanten, Henry Harper geheten.

Voor deze gelegenheid droegen zij de traditionele ochtenkleding, bestaande uit jacquet en streep, wat anders de gewoonte van Dumbell niet was, want het liefst liep hij in zijn fabriek rond in een eenvoudig sporthemd met slappe boord.

De vier delegatie-leden stapten uit en aan het hek werden zij begroet door de beide wapenfabrikanten.

De bezoekers werden naar het privé kantoor van Dumbell geleid, een zeer fraai gemeubeld vertrek met vijf ramen, waarvan er twee op de straatweg en de drie andere op de talrijke fabrieksgebouwen uitzagen.

Er stonden reeds clubfauteuils klaar, er werd sherry aangedragen, welke de vier bezoekers met een beleefde glimlach weigerden en werden sigaren gepresenteerd, waarvan slechts Tandar Mull gebruik maakte.

En nu begon Lee Sigur te spreken.

Hij drukte zich uitstekend en zonder enige hapering uit in de Engelse taal, maar hij sprak zeer langzaam, telkens ophoudend, als bevreesd om zich te verspreken. Hij herhaalde mondeling de bestelling, waarover hij namens zijn opdrachtgever reeds enige maanden te

voren met Dumbell had gecorrespondeerd en vervolgens werden de betalingsvoorwaarden besproken.

Dumbell en Harper hadden met het grootste geduld toegelisterd, zonder hun gast een enkele maal in de rede te vallen, want zij wisten dat dit in Oosterse landen tot de allergrootste onbeleefdheden werd gerekend.

Toen de bezoeker eindelijk zweeg, begon Dumbell :

— Wij mogen het er dan voor houden, Excellentie, dat wij het over de voorwaarden van de aankoop volkomen eens zijn en er blijft ons thans niets anders over, dan u te verzoeken, ons te willen volgen, ten einde u persoonlijk te overtuigen van de deugdelijkheid van ons geweer. Weliswaar heb ik u laten zien, dat ook de massafabricage volstrekt niets afdoet aan de uitstekende hoedanigheden van ons fabrikaat.

Dumbell was opgestaan, de vier bezoekers volgden zijn voorbeeld, altijd met dezelfde, langzame, afgemeten gebaren en de zes mannen verlieten het vertrek.

Zij gingen het kantoorgebouw weer uit, waar een honderdtal klerken de handen vol had aan de correspondentie en de boekhouding en liepen nu over het uitgestrekte fabrieksterrein.

Allereerst traden zij, geleid door de fabrikant, de grote hall binnen, waar kunstig bedachte machines snel de kolven en het verdere houtwerk der geweren uit de taaie en sterke blokken notenhout zaagden, vervolgens op maat sneden en polijsten.

Het ging zeer vlug en de bezoekers keken met grote aandacht toe.

Dumbell gaf een kort bevel en een langwerpige vierhoekige blok werd in een der machines geschoven.

De drijfriemen snorden, de raderen begonnen te draaien, de zaag knarste en toen het blok zijn gang door de machienvorm van een geweerkolf met de daaraan geëindigd had, vertoonde het de aan vastzittende lade. De kolf was nu echter plat en in een tweede machine werd er de ronding aan gegeven. Een derde machine boorde er de gaten in,

bestemd om de schroeven door te laten en ten slotte werd de ijzeren kolfplaat er op geschroefd. In minder dan zeven minuten waren kolf en lade volkomen gereed.

Dumbell liet het voorwerp glimlachend onder de bezoekers rondgaan en zei toen :

— Gij hebt u kunnen overtuigen dat het vlug gaat. Ik neem deze kolf mee, wij zullen er een geweer van maken.

Mn verliet de hall voor de houtbewerking, stak weer een gedeelte van het fabrieksterrein over en trad een tweede gebouw binnen, waar een ooverdovend lawaai heerste, zodat men er zich bijna niet voor elkaar verstaanbaar kon maken.

Hier was het, dat de lopen der geweren uitgeboord en van zogenaamde trekken voorzien werden.

Een stalen staaf ter lengte van ongeveer tien meter, kaarsrecht, werd in een machine gestoken, die er, met het grootste gemak en de regelmaat van een uurwerk stukken afzaagde ter lengte van ongeveer een meter.

Een werkman greep een van die stukken en spande het tussen de klauwen van een boormachine. Hij haalde een hefboom over, de machine begon te draaien en de boor drong langzaam maar gestadig in de stalen staaf door. Binnen twaalf minuten was de loop geboord. Hij werd uit de machine genomen en in een tweede gebracht, die er in nog minder tijd de trekken in fraisde, bestemd om aan de kogel zijn snel om zijn eigen as draaiende beweging te geven.

En opnieuw verliet de loop deze machine, teneinde zeskant te worden gemaakt. De holle staaf was zó warm na al deze bewerkingen, dat men de buitenzijde nauwelijks met de hand kon aanvatten, maar het was gereed en zuiver afgewerkt als een horloge.

De «richter», een werkman met een zeer geoefend oog, vergewiste er zich van dat de loop van binnen noch van buiten ook maar de geringste afwijking vertoonde en toen pas verlieten de bul-

tenlandse bezoekers, door de fabrikant geleid, het fabrieksgebouw.

De bezoekers hadden nog geen enkel woord gezegd en op hun onbeweeglijk gelaat vertrok zich ook geen spier, maar aan een zekere uitdrukking in hun ogen was het duidelijk te zien, dat zij zeer onder de indruk waren van hetgeen zij hadden waargenomen.

Allen traden nu een andere werkplaats binnen, waar het al even luidruchtig toeging en waar de grendels, slagpennen, trekkers en andere delen van het geweer werden gemaakt.

Een kleine machine deed niets anders dan met grote regelmaat de sterke spiraalveren uitspuwen, welke dienen om de slagpen vooruit te drijven, wanneer de trekker van het geweer is overgegaan.

Een ander, even schrander bedacht werktuig maakte met weergalozе vlugheid de schroeven en moerboutjes, waarmede het houtwerk aan loop en grendel moest worden bevestigd.

Een werkman deed niets anders dan lange en dunne staven staal in de machine steken en deze hakte het staal aan kleine stukjes, greep deze een voor een vast, draaide er een kop aan, sneed een groef in die kop en maakte ten slotte de draad en dat alles met een zo grote snelheid dat men het nauwelijks met het oog kon volgen.

Voor de ogen der gasten werd binnen een half uur een volledige grendel met alles wat er bij behoorde, gefraisd uit een massief blok staal.

En nadat dit onderdeel met de grootste zorgvuldigheid was nagemeten door de daartoe aangestelde werkman, stak Dumbell het bij zich en weer ging de tocht verder.

In een volgende afdeling werden al deze afzonderlijke delen bijeengevoegd, grendel en loop werden onafscheidelijk aan elkaar verbonden, op de lade bevestigd en van slagpen en trekker voorzien. Het vizier werd er op bevestigd en de vizierkorrel werd op het uiteinde van de loop gelast.

Ten slotte werden er de ringen opge maakt, bestemd om er de bajonet in te

kunnen vastzetten en daarmede was het geweer gereed, in minder dan twee uren tijd.

Dumbell had het wapen in de hand genomen, probeerde de trekker, liet de grendel werken en gaf het toen glimlachend aan Lee Sigur, terwijl hij zei:

— Zo zijn al onze geweren, Excellentie en ik verzeker u dat zij goed zijn. Wij zullen er trouwens dadelijk de proef van nemen, maar ik doe u opmerken, dat dit geweer natuurlijk nog niet is ingeschoten, zoals de vakterm luidt.

Men begaf zich naar een der magazijnen en daar liet Dumbell zich een pakje gewone legerpatronen geven.

Nu begaven allen zich naar het uitgestrekte terrein, dat aan de fabriek grensde en dat een schietbaan had, van bijna een kilometer lengte, omgeven door aarden wallen, die van een puntig hekwerk voorzien waren. Aan het ene uiteinde verhief zich een dikke muur van beton, nog versterkt door een aarden wal. Dat was de kogelvanger. Wit geschilderde paaltjes gaven, in afstanden van vijftig meter, de gehele lengte van de schietbaan aan.

Reeds was een der beampten van deze afdeling gewaarschuwd, deze begaf zich naar de kogelvanger en door een prismakijker kon men zien hoe hij een kleine schijf bevestigde op een groot houten bord, dat voor de aarden dam geplaatst was.

Toen dit geschied was, verdween hij in een diepe kuil, zodat er niets meer van hem te zien was en een ogenblik later verkondigde een luid belgerinkel, dat de man zich in veiligheid had gebracht.

Dumbell had het geweer reeds geladen, bracht het aan de schouder en mikte zorgvuldig op de roos. Het schot ging af. Dumbell schoot nog een paar malen en gaf toen het geweer aan kolonel Fangho.

Deze zond zelf een paar kogels naar de schijf, opende het met de grootste zorgvuldigheid, terwijl Dumbell de man bij de kogelvanger per telefoon waar-

schuwde, dat hij weer te voorschijn kon komen.

Fangho gaf het geweer terug en zei lakoniek:

— Goed!

— Dat zou ik denken, kolonel, riep Dumbell uit. Ik geloof te mogen zeggen, dat gij nergens een beter geweer vindt.

Hij had zijn prisma kijker voor het oog gebracht, tuurde er even door en vervolgde toen triomfantelijk:

— Twee schoten door de roos en de rest er vlak om heen en wij staan hier op 700 meter, mijnheren.

— Dat bewijst dat wij schutters zijn, hernam de oosterse kolonel.

— En het bewijst de betrouwbaarheid van mijn geweer, voegde Dumbell er aan toe. Maar ik heb u nog niet alles laten zien wat men met dit wapen kan bereiken.

Hij ging verder, door de anderen gevolgd en allen gingen tot dicht bij de kogelvangster.

Daar toonde Dumbell zijn gasten het houten bord, waartegen de papieren schijf bevestigd was geweest. Het bestond uit eiken planken ter dikte van meer dan vijf centimeter. Alle kogels waren er glad doorheen geslagen.

Dumbell toonde hier nog, hoe een kogel, op vijftig meter afstand afgevuurd, door een stalen plaat ter dikte van vijf millimeter drong en een eiken blok van bijna vijf decimeter dikte doorboorde.

Men sprak nog over enige technische bijzonderheden, het geweer werd voor de ogen der bezoekers uit elkaar genomen, teneinde te laten zien, dat het mechanisme deugdelijk werkte, waarop allen weer naar het kantoor van de wapenfabrikant trokken.

Zodra zij allen weer gezeten waren, begon Dumbell:

— Er blijft ons thans niets meer over, mijne heren, dan, voor de goede orde van zaken, nog even terug te komen op de verkoopsvoorwaarden. Over de prijs werden wij het reeds eens en al is het staal sedert enige dagen weer wat in prijs gestegen, ik wil niet chicaneren.

Gij betaalt 500.000 pond bij de bestelling, waartegenover ik u garandeer, binnen drie maanden 200.000 geweren te leveren. De helft van deze vooruit te betalen som voldoet gij door een check op de Bank van Engeland en de andere helft, dat is dus 250.000 pond in dollars tegen de koers van de dag.

— Wij houden ons aan die afspraak, mijnheer, zei Lee Sigur.

— Dan zullen wij thans het contract opstellen, mijnheren. Of liever, er blijft u niets anders over dan het door te lezen en het te ondertekenen.

Hij schelde en beval iets aan de klerk, die binnentrad.

Een ogenblik later bracht deze jonge man een groot, gezegeld vel papier, met een fraaie hand beschreven en dat het contract was, hetwelk nog slechts behoefde te worden ondertekend.

— Wanneer gij wilt, kunt gij het meenemen en er over beraadslagen. Wij hebben geen van beiden haast, nietwaar en ik wil, dat gij volkomen weet, waartoe gij u bindt.

De vertegenwoordiger van het buitenlandse Ministerie van Financiën had het contract aangenomen en het reeds opgevouwen en in zijn portefeuille geborgen.

— Wij nemen het mee en lezen het, zei hij bedaard. Indien het door ons in orde wordt bevonden, zullen wij overmorgen de zaak regelen.

— Dat is voortreffelijk, heren. Ik zal dan zo vrij zijn, u op mijn kantoor te verwachten, hier in ditzelfde vertrek, waar gij de check in mijn tegenwoordigheid kunt tekenen en mij de halve koopsom in goud kunt voldoen.

Met veel plichtplegingen namen de gasten afscheid, buigend tot zij de deur bereikt hadden.

Dumbell deed deze voortreffelijke klanten uitgeleide tot aan het hek en hij kon nog juist zien hoe er dadelijk een zwerm journalisten op de vertrekkende delegatieleden kwam toestuiven, die moeite hadden hun auto te bereiken.

Hoofdstuk III

EEN ONVERWACHT INTERMEZZO

Diezelfde avond bevatten de bladen weer heel wat bijzonderheden over het bezoek van de buitenlanders aan de wapenfabriek van Dumbell & Co.

Veel hadden de leden van de delegatie, volgens hun gewoonte, niet losgelaten, maar omtrent de betalingsvoorwaarden was het publiek nu toch wel ingelicht.

Men stelde veel belang in deze aankoop, die de nationale trots streefde, want een miljoen geweren, dat was geen bagattel.

Dit miljoen wapens zou natuurlijk moeten dienen in de oorlog, die daar ergens in het Verre Oosten op een goede, of, beter gezegd, kwade dag zeker zou uitbreken, maar dat waren zaken waarmee de Engelse zakenwereld zich niet wilde bezighouden.

Neen, de Londenaar werd alleen getroffen door de geweldige hoogte van de koopsom, de twee miljoen pond en door het feit dat niet minder dan 250.000 pond sterling per check zou worden voldaan.

Nog zelden was zulk een hoog bedrag betaald alleen door een handtekening op een simpel stukje papier.

De buitenlanders gingen intussen rustig hun gang, maakten nu en dan een toertje in de luxe auto, die elk ogenblik tot hun beschikking moest zijn, legden, zoals de beleefdheid het eiste, een bezoek af in Downing Street, waar zij een kort onderhoud hadden met de eerste minister en waren die avond de officieuze gasten van de Engelse minister van oorlog.

Des avonds bezochten zij, door enige

parlementsleden vergezeld, de Covent Garden Opera, maar de muziek scheen niet bijzonder naar hun smaak te zijn, want zij verdwenen reeds bij de pauze.

De volgende dag kon Lee Sigur aan een verslaggever van de «Times» meedelen, dat het door Dumbell opgemaakte contract volkomen de goedkeuring van de missie wegdroeg en dat het de volgende dag om half vijf op het kantoor van de wapenfabrikant zou worden getekend, waarna dan onmiddellijk met enige plechtigheid de check van 250.000 pond zou worden geschreven en ondertekend.

De Engelse Bank was reeds gewaarschuwd en het sprak vanzelf, dat de check onmiddellijk gehonoreerd zou worden, daar de buitenlandse regering een rekening-courant bij de Bank van Engeland had lopen ten bedrage van bijna drie miljoen pond sterling.

Enige journalisten zouden bij deze overdracht tegenwoordig zijn, want de Londenaar is nu eenmaal verzot op dergelijke financiële transacties, vooral wanneer het om zeer hoge bedragen gaat.

Toen de vierde dag aanbrak, maakten de missieleden eerst in de loop van de ochtend voor hun genoeg een rit door Hyde Park, bezochten het Britse Museum en reden ten slotte naar de Bank van Engeland, om zich aan de directeur te laten voorstellen.

En al die tijd, zonder dat zij het zelf in het minst bemerkten, al die vier dagen hadden de heren, van het ogenblik af dat zij uit de trein stapten, enige in burger geklede rechercheurs en inspec-

teurs achter zich aan gehad, die hun letterlijk geen ogenblik uit het oog verloren.

En toch bleek deze bewaking achteraf overbodig te zijn, want de vertegenwoordiger van het buitenlandse Ministerie van Financiën was niet zo dwaas, met een bedrag van 250.000 pond in goud door Londen te wandelen.

Ook dat bedrag was veilig ondergebracht in de safe van de Bank van Engeland en het zou pas op het laatste ogenblik door de vier heren zelf worden afgehaald.

De missieleden lunchten om half een in de eetzaal van het hotel Cécil en de chauffeur van de luxe-auto had orders gekregen, zich om half twee weer gereed te houden om uit te rijden.

Van het hotel zouden de vier heren naar de Bank van Engeland gaan, daar het goud opvragen en vervolgens naar de fabriek van Dumbell rijden.

En zonder dat zij daar zelf iets van vermoedden, brak nu voor de speurders de moeilijkste tijd aan, want nu kwam het ogenblik waarop de grote zakken goud naar de fabriek zouden worden overgebracht.

Het was een rit van meer dan anderhalf uur en niemand kon zeggen wat er gedurende die rit gebeuren kon.

Een zestal politiemannen, waarvan twee in een kleine auto, en de rest op motorrijwielen, had zich in de onmiddellijke nabijheid van het Hotel Cécil opgesteld, als het ware in hinderlaag gelegd.

Juist om half twee kwam de grote fraaie auto voorrijden. Het was een zwartgelakte limousine van de grootste soort, een gesloten wagen, met fijn geslepen ruiten en waarin desnoods acht personen gemakkelijk een plaatsje hadden kunnen vinden. De missieleden verschenen op het terras van het hotel, daalden de drie of vier treden af, en stapten in de auto, maar niet dan nadat zij de chauffeur aandachtig hadden opgenomen.

Zij zelven schenen ook schrander genoeg te zijn om te begrijpen, dat in een

stad als Londen enige voorzichtigheid geboden was.

Maar het was wel degelijk dezelfde chauffeur, een kleine, roodharige man met een pokdalig gezicht, maar die de wagen voortreffelijk bestuurde.

De auto zette zich in beweging, reed langs het brede oprijpad, dat in de vorm van een lus van het Strand langs het hotelterras loopt, om daarna weer naar die brede verkeersweg terug te keren en niet zodra had zij zich vertoond, of de zes politiemannen sprongen op hun motorrijwielen en in hun kleine auto, zorg dragend dat zij de snelle wagen niet uit het oog zouden verliezen.

Inderdaad reed de auto zeer snel, daardoor in staat gesteld door haar krachtige motor. Binnen een half uur was de Bank van Engeland bereikt. De wagen stond stil voor het machtige gebouw.

Een portier kwam toesnellen, maar reeds was Juen Kai uit de auto gestapt en trad nu het bankgebouw binnen, terwijl zijn drie metgezellen in de wagen bleven zitten.

Er verstreken omstreeks tien minuten en toen verscheen er een reeks bankbeambten, ieder met een zware zak op de schouder en al deze zakken werden in het voorste gedeelte van de auto opgestapeld. Het duurde bijna een half uur voor alle zakken, meer dan dertig in getal, in de auto waren geladen.

De onder-directeur van de Bank verscheen in persoon even aan het portier, teneinde zich te vergewissen dat alles in orde was en de agent van het Ministerie stapte weer in en trok het portier dicht.

De vier buitenlanders lichtten met hetzelfde automatische gebaar de hoge hoed van hun hoofden en de onder-directeur van de Bank trad terug en keek even de fraaie auto na, die daar met een bedrag van een kwart miljoen in de volte van het straatleven verdween.

De zes politiemannen waren nog op hun post. Meer dan ooit werd nu hun oplettendheid vereist.

Het was lang niet gemakkelijk in de overvolle straten van de City de limousine van dichtbij te volgen.

De auto reed zeer snel en tot hun verbazing eerst, hun schrik vervolgens, bemerkten de politiebeamten, dat de auto een andere weg volgde dan die langs de kortste route naar de wapenfabriek van Dumbell voerde. Zij versnelden de vaart van hun motorfietsen, maar ook de auto scheen hoe langer hoe harder te gaan rijden. De straten werden al spoedig breder en veel minder druk begaan en nog altijd scheen de chauffeur van de limousine de vaart van zijn wagen op te drijven.

Het is een hele toer een auto met een motor van 80 paardenkrachten bij te houden op een motorrijwiel van acht, maar het moet erkend worden, dat de mannen der politie hun best deden en geen krimp gaven.

Het moest hun langzamerhand echter wel duidelijk worden, dat er met de auto of anders met de inzittenden iets niet in orde moest zijn.

Misschien hadden zij zelf wel bevel aan de chauffeur gegeven om om te rijden, anders was het onbegrijpelijk, dat de auto in dit gedeelte van Londen had te maken.

Een van de motorwielrijders had de kamp reeds moeten opgeven, daar zijn snelheid veel te gering bleek, om de auto te kunnen bijhouden.

Het renwagentje hield het veel beter vol en bleef als een nijdige fox-terrier achter de limousine aanrazen, in gezelschap van een Douglas en een formidabele Harley Davidson, een ware weglocomotief, die met gemak een snelheid van 110 kilometer per uur kon behalen.

De ongerustheid van de politiebeamten werd hoe langer hoe groter, want zij konden er nu niet langer aan twijfelen, of de chauffeur van de limousine was iets van plan.

De huizen werden reeds veel minder talrijk en een kwartier later, bij een wegwakking, werden de politiemannen volkomen op de hoogte gebracht van de betekenis van deze woeste rit.

Want eensklaps stopte de auto en van achter een tweede wagen, die bij de wegwakking had staan wachten en die weinig minder groot was dan de limousine, sprongen drie mannen te voorschijn, met de revolver in de vuist. De chauffeur was van zijn zitplaats gesprongen, eveneens van een revolver voorzien en nu verschenen zij aan weerszijden van de auto en rukten de portieren open. Maar verder kwam het niet.

Want de politiemannen waren reeds ter plaatse, vijf in getal en zij traden flink op, die eer mocht hun niet worden onthouden.

Zij verloren geen tijd met nutteloze woorden, maar een hunner schoot de chauffeur door het been en een tweede raakte een der aanvallers met een goed gemikt schot aan de hals.

De twee overblijvenden schenen waarschijnlijk in te zien, dat zij aan het kortste einde trokken en wisten niets beters te doen dan hals over kop naar hun auto te ijlen en op de hoogste versnelling te vluchten.

De politiemannen waren reeds van hun motorrijwielen gesprongen, om te zien hoe de inzittenden van de auto het maakten.

Wat dat aangaat, het waren wel oosterlingen van het echte ras, want zij toonden niet de geringste schrik of opwinding en waren alleen maar zeer uit hun humeur, ofschoon ook dit uiterlijk niet te zien viel over deze zeer ongewenste vertraging.

Zij hadden om half vijf aan de fabriek van Dumbell moeten zijn; het was nu reeds kwart voor vier.

— Hoever zijn wij hier van de wapenfabriek van mijnheer Dumbell, mijnheer? zo wendde zich Lee Sigur tot een der detectives.

— Minstens twee uren rijden, mijnheer, antwoordde deze, die wel een weinig verbaasd opkeek, want eigenlijk gezegd had hij in de eerste plaats een paar woorden van dank verwacht.

— Wie zijt gij? vroeg de leider van de missie weer.

— Beambten van Scotland Yard. Ik zou u wel willen verzoeken, ons aanstonds naar het Victoria Embankment te volgen, teneinde daar uw verklaring af te leggen.

— Later! Nu niet, antwoordde de aangesprokene lakoniek. Mijnheer Dumbell wacht ons en wij hebben geen tijd te verliezen. Kendet gij de chauffeur?

— Ik ken hem volstrekt niet! Hij is misschien maar een gelegenheidsrover, die door die satanase verslaggevers, op het denkbeeld werd gebracht, u onderweg te beroven. Dat komt er van als men 250.000 pond in zijn auto meeneemt, zoals een ander een portemonnaie met tien stuivers.

— Kunt gij er genoeg mee nemen, als wij later onze verklaring afleggen? hernam Lee Sigur.

— Natuurlijk, Uwe Excellentie. Wij kunnen u volstrekt niet dwingen, antwoordde de man haastig.

— Dan gaan wij nu direct naar de wapenfabriek.

— Maar uw chauffeur kan u niet meer rijden; hij heeft een kogel in het lichaam.

— Dood? vroeg Lee Sigur, volkomen kalm.

— Dat niet, maar toch ernstig genoeg gewond om u niet meer van dienst te kunnen zijn. Maar wacht, twee van ons zullen u wel naar de fabriek brengen, dan zijt gij althans goed beschermd.

De Oosterling knikte, ten teken dat hij er vrede mee had en dat was alles.

De twee gewonden werden in de politieauto getild, benevens een der motorrijwielen, aangezien de bestuurder daarvan de limousine naar de fabriek van Dumbell zou rijden.

De Oosterlingen schenen dit alles als de eenvoudigste zaak van de wereld te beschouwen en vonden het onverwachte intermezzo blijkbaar de moeite van een bespreking niet eens waard.

Zij wijdden er slechts een paar woorden aan, steken een sigaret op en leunden in hun zetels terug, hun hoge hoeden op de knieën geplaatst en die met hun handen omvattend.

Het was een langdurige tocht, ofschoon de detectieve achter 't stuurwiel de auto zo snel mogelijk liet lopen en het was reeds na half zes, toen de wagen eindelijk stilhield voor het hek van de fabriek.

Men scheen hen daar reeds met de grootste ongerustheid te wachten en Harper snelde naar het hek, om dit persoonlijk te helpen openen.

— Mijn hemel, heren, waar blijft gij toch, riep hij verschrikt uit. Wat is er toch gebeurd? Er is u toch niets overkomen, naar ik hoop?

— Niets, mijnheer! antwoordde Lee Sigur, terwijl hij uitstapte.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harper, niets is misschien een weinig overdreven, liet nu de detective achter het stuur zich horen. De zaak is, dat er onderweg een poging tot beroving van deze vier heren is ondernomen, die gelukkig mislukt is, want wij waren de bandieten te vlug af. Twee hunner zitten op dit ogenblik reeds achter slot en grendel.

— En het goud?

— Het goud bevindt zich veilig in de auto.

— Nu, dan kan ik u slechts geluk wensen met deze goede afloop, heren. Wij zullen aanstonds het goud overbrengen, als gij het goed vindt.

Hij had de hand opgestoken en nu kwamen er haastig zes klerken toelopen, die allen een zak goud grepen en daarmee in het kantoorgebouw verdwenen.

De buitenlandse delegatielieden volgden Harper, die nog snel enige woorden met de politiebeampte had gewisseld en traden het kantoor binnen, waar zij Dumbell aantroffen.

Harper zette hem de zaak snel uiteen; Dumbell luisterde wat ongeduldig toe en bromde tussen de tanden:

— Het is ook meer dan dom, om in een stad als Londen met 250.000 pond sterling plaats te nemen in een huurauto, waarvan men de chauffeur niet eens behoorlijk kent.

Intussen waren de eerste klerken met hun zakken met gouden munten reeds binnengetreden.

— Waar moet het heen, mijnheer? vroeg een hunner, Dumbell aanziende.

— In de brandkast natuurlijk, antwoordde deze kortaf.

— Maar die is dicht, mijnheer, hernam de klerk.

Dumbell stak brommend de hand in zijn zak, haalde er een sleutelbos uit en trad op de kast toe.

Hij scheen geruime tijd nodig te hebben om de zware deur te openen en riep eindelijk ongeduldig uit:

— Dat ellendige oponthoud heeft mij blijkbaar nerveuser gemaakt, dan ik dacht. Wat is ook het nummer van het slot?

Niemand gaf antwoord, maar de klerken keken elkander een weinig verwonderd aan.

Zij waren niet gewend dat hun patroon vergeetachtig was; hij had een stalen geheugen.

— Nu hoe is het? riep Dumbell ongeduldig uit. Krijg ik antwoord?

Een van de klerken snelde haastig het aangrenzende kantoorvertrek binnen en keerde bijna aanstonds terug met een kaalhoofdige en blijkbaar zeer bijziend heertje, dat snel op Dumbell toetrad en met een krakende stem zei:

— Deze jonge man vraagt mij het nummer van het slot van de brandkast, mijnheer Dumbell. Is dat in orde?

— Ja, ik ben het vergeten, riep Dumbell gejaagd. Ik weet niet wat er met mij is; dat oponthoud heeft mij, naar het schijnt, mijn geheugen doen verliezen.

Het kaalhoofdige heertje schreef iets op zijn manchet, liet het Dumbell zien en bleef in afwachting staan.

Dumbell klopte zich met de vlakke hand voor 't voorhoofd, dat het kletste en riep uit:

— Het lijkt wel of ik aan seniele aftakeling lijd, dat ik zo iets kon vergeeten. Ik dank je.

Het heertje met het kale hoofd vertrok hoofdschuddend weer en Dumbell trad op de kast toe en opende de zware deur.

Hoofdstuk IV

DE CHEQUE

Nu de kast geopend was, traden de klerken naderbij en de zakken met het goud werden, nadat de inhoud behoorlijk gecontroleerd was, onder toezicht van een kassier weggesloten, wierp Dumbell de deur in het slot en wenkte de klerken om heen te gaan.

Hij wendde zich glimlachend tot Lee Sigur en zei :

— De eerste helft van de plechtigheid is thans afgelopen, Excellentie, er blijft ons thans niets anders meer te doen over, dan tot de volgende trekking van de tweede helft over te gaan.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt; een kantoorjongen verscheen op de drempel en zei :

— Daar zijn de heren van de kranten, mijnheer.

Dumbell trok zijn wenkbrauwen even op en herhaalde op vragende toon :

— Verslaggevers? Wat komen die uitvoeren?

— Zij zeggen dat zij een afspraak met u hebben, mijnheer, en dat zij bij het tekenen van de check aanwezig mogen zijn.

— Ja zeker, zo is het ook. Het is merkwaardig slecht met mijn hersens gesteld vandaag, riep Dumbell uit. Die afspraak was mij geheel en al door het hoofd gegaan. Laat die heren maar aanstonds hier komen.

De jongen verdween weer en enkele ogenblikken later traden bijna een dozijn heren het vertrek binnen, die allen reeds hun bloc-note in de hand hadden.

De agent van het Buitenlandse Ministerie van Financiën, Juen Kai, was

op een ebbenhouten tafel toetreden, waarop hij het chèqueboek reeds had neergelegd.

Zijn secretaris, Tandar Mull, trad op hem toe en overhandigde hem met een diepe buiging een gouden vulpenhouder.

Het was zeer stil in het vertrek, toen de gezant zich over het chèqueboek heenboog en in Engelse letters het papier ter waarde van 250.000 pond sterling begon in te vullen. Met een forse hand zette hij zijn handtekening en richtte zich op.

Op dat ogenblik werd de deur, die naar het bedienendekantoor voerde, bescheiden geopend en het hoofd van een klerk kwam te voorschijn. Harper, die naast zijn compagnon bij het grote schrijfbureau stond, wendde zich ongeduldig om en vroeg op gedempte toon :

— Wat is er? Begrijp je niet dat wij nu niet gestoord kunnen worden?

— Ik wilde u alleen maar zeggen mijnheer... stotterde de klerk. De telefoon werkt niet.

— Dan is het ding stuk. Telefooneer dan in een ander vertrek, over een andere lijn, hernam Harper op nijdig fluissterende toon.

— Zij werken geen van allen, mijnheer, wij kunnen eenvoudig geen aansluiting krijgen en zelfs geen gehoor bij de Centrale.

Harper stampvoette en duwde toen de klerk weer naar binnen met de woorden :

— Nog vijf minuten, dan zal ik mij met de zaak bemoeien.

De deur viel dicht. Het gesprek was op zulk een zachte toon gevoerd en zó vlug, dat niemand van de aanwezigen er iets van had gemerkt.

De vertegenwoordiger van het Ministerie van Financiën hield een korte toespraak. De pennen en potloden van de journalisten vlogen over de bladzijden.

Toen scheurde Juen Kai langzaam de chèque uit het bloekje en stelde ze Dumbell met een diepe buiging ter hand, welke buiging hij nog enige malen herhaalde, toen het kostbare papier zich reeds tussen de vingers van de wapenfabrikant bevond.

Dumbell las de chèque even na en daarop hield ook hij een korte redevoering, waarin veel voorkwam van vriendschapsbanden, gemeenschappelijke belangen, Westerse beschaving en Oosterse wijsheid, enz.

Hij vouwde de chèque zorgvuldig op, na haar ook aan Harper te hebben getoond en stak haar daarop in een afzonderlijk vakje van zijn portefeuille.

Een bediende kwam binnen met een groot blad, waarop glazen sherry en sigaren en wêer bleken de Oosterlingen uiterst matig te zijn; geen hunner raakte de wijn aan en slechts de jonge secretaris stak een sigaar op.

Ook de journalisten werden onthaald en noteerden nog het een en ander. Maar Dumbell, die reeds enige malen een blik op zijn horloge had geslagen, zei tot de verslaggever van de «Times»:

— Gij zult wel zo goed willen zijn, mijnheer, nadere inlichtingen aan mijn compagnon te vragen, ik heb drukke zaken.

— Nu nog, mijnheer? riep de verslaggever glimlachend uit. Het is bijna tijd om de fabriek te sluiten. En als gij soms de chèque nog vandaag zoudt willen innen, dan moogt gij u wel bijzonder haasten, want het is kwart over vijf.

— Uw horloge is vijf minuten voor. Ik ben er trouwens niet zeker van of ik vandaag het grote bedrag nog zal verzilveren.

— Denkt gij het zelf te doen, mijnheer Dumbell? vroeg de journalist.

— Ongetwijfeld.

— Zouden wij ook bij deze ceremonie aanwezig mogen zijn, mijnheer Dumbell?

— Mijnentwege. Zorg dan slechts, dat gij morgenochtend om elf uur aan de Bank zijt, dan zal ik het innen van het geld tot zolang uitstellen.

Hij maakte zich met enkele woorden van de journalist af en ging met haastige schreden op Harper toe, die met een der gasten stond te praten. Hij trok hem zonder omslag terzijde en fluisterde toe:

— Ik heb een hoogst gewichtige zaak af te doen, Harper, een particuliere aan gelegenheid. Houd die bruine broeders nog wat aan de praat, of stuur ze weg, zoals je wilt.

— Maar de chèque, riep Harper uit.

— Wat is er met de chèque? vroeg Dumbell verwonderd. Die zit veilig in mijn portefeuille.

— Zou je haar niet in de brandkast sluiten?

— Waarom? Geloof je dat ze daar veiliger zou zijn dan in mijn binnenzak?

— Geloof je dat dan zelf niet? her nam Harper. Het is nu toch te laat om het geld te gaan ontvangen.

Dumbell haalde de schouders op, ging naar de brandkast en opende haar. Een ogenblik daarna drukte hij de zware deur weer in het slot, wendde zich nogmaals tot Harper en zei:

— Nu heb je je zin. En nu groet ik je die kerels werken wat al te sterk op mijn zenuwen.

— Heb ik je al verteld, dat geen enkele telefoon op de hele fabriek werkt?

— Neen, dat is nieuws voor me. Dadelijk iemand naar de Centrale sturen!

Dumbell maakte zich los en verliet het vertrek.

Een bediende gaf hem in de vestibule hoed en jas en hij haastte zich langs de tegelweg naar het hek, waar zijn auto hem wachtte, die in razend snelle vaart in de richting van Londen verduwen...

Intussen begonnen de gasten aanstalten te maken om te vertrekken. Ook de journalisten namen met enige woorden

van dank afscheid van Harper, om snel hun copie naar de bureaux van hun respectievelijke bladen te kunnen zenden.

En een kwartier later zat Harper alleen in het bureau van zijn compagnon. Hij stak een verse sigaar aan en bromde voor zich heen:

— Nu moet ik toch eens zien wat er met de telefoon aan de hand is.

Hij belde en de kantoorjongen van zo even trad binnen en vroeg wat hij wenste.

— Vraag eens of de hoofdboekhouder, mijnheer Dickson, hier wil komen.

De jongen stak het vertrek over, ging het aangrenzende kantoor lokaal binnen en enige ogenblikken later trad hetzelfde oude heertje met zijn gladde schedel het vertrek binnen.

— Wel, Mr. Dickson, is de oorzaak van de storing ontdekt? Hebben jullie naar de Centrale kunnen telefoneren?

— Wij hebben om een storingzoeker laten vragen, mijnheer Harper, maar daartoe was het nodig iemand naar de dichtstbijzijnde telefoonkiosk te sturen, op bijna een kwartier lopens hier vandaan. Maar het kan nog wel een paar uren duren voor die man er is.

— Nu, het is goed dat de bureautijd bijna is afgelopen, bromde Harper.

Op dat ogenblik werd er op de deur van de gang geklopt en een werkmans met een intelligent gelaat en in een blauwe kiel gekleed, trad binnen.

— Wat is er Mr. Gray? vroeg Harper verwonderd.

— Ik heb eens naar de storing gezocht, mijnheer, op mijn eigen gezag, met uw goedvinden en ik heb haar gevonden ook, antwoordde Gray.

— Wat is er dan?

— Het kabelhuisje van de fabriek is verknoeid; er zijn verschillende zekeringen doorgeslagen en er moet een vakman aan te pas komen, om de boel te repareren.

— Hoe is dat mogelijk? riep Harper op kwade toon. Alles is nog pas een week geleden nagezien en in orde bevonden.

— Ik zeg dat er aan geknoeid is, mijnheer, zoveel weet ik ook wel van elektrische installaties. Er is iets met de collector gedaan; ik weet niet precies wat, maar het is geen wonder, dat geen enkele telefoon werkte, want alle draden passeren over dat kabelhuisje.

— Daar staat mijn verstand bij stil! riep Harper uit en er klonk ongerustheid in zijn stem. Er heeft nog nooit sabotage op onze fabrieken plaats gehad, voor zover ik weet. Nu, wij zullen het wel horen, als de storingzoeker hier is. Ik dank u, Mr. Gray.

De werkmans verwijderde zich weer.

Toen de deur achter hem was dichtgevallen, wendde Harper zich tot de hoofdboekhouder en zei:

— Wij zullen ons nu eens overtuigen, Mr. Dickson, of al het goud er wel is. Het is straks wel wat heel vlug gegaan; een beetje al te vlug naar mijn zin.

— Mijnheer Dumbell scheen grote haast te hebben, mijnheer Harper, merkte Dickson op.

— Daarom juist zullen wij het goud maar eens tellen, beste Dickson!

Harper trad op de brandkast toe, om de deur te openen, met de enige sleutel, die er op het slot paste, behalve die in het bezit was van Dumbell. Hij stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er haar verbaasd weer uit en onderzocht toen zijn andere zak. Hij slaakte een driftige uitroep, snelde naar zijn eigen schrijftafel en trok haastig de laden een voor een open. Toen begaf hij zich naar de kapstok en doorzocht de zakken van zijn overjas, die daar was opgehangen.

— Wat zoekt u dan, als ik vragen mag? vroeg Dickson.

— De sleutel van de brandkast.

— Maar die moet aan uw sleutelbos zitten, mijnheer Harper.

— En de sleutelbos zit aan een ketting en de ketting zit met een riempje aan een knoop riep Harper ongeduldig uit. De sleutel is weg, de sleutelbos is weg en de ketting is weg.

— Maar dat is onmogelijk mijnheer, riep Dickson, nu werkelijk zeer verschrikt.

Hij was naderbij getreden en eensklaps slaakte hij een nieuwe uitroep en greep naar iets, dat van onder het vest van Harper uithing. Het was een enkele schakel van een dunne, maar sterke stalen ketting, half doorgeknipt, naar allen schijn met een zeer krachtige en zeer scherpe tang.

Met een bleek gelaat knoopte Harper snel zijn vest los. Aan de bretelknop bevond zich nog het leertje en aan dat leertje zaten vier of vijf schakels vast en dat was alles wat er van de ketting en de sleutels over was.

Harper bleef een ogenblik wezenloos met het eindje ketting spelen, duwde toen eensklaps de verblufte Dickson ter zijde en stormde op de deur toe, welke naar het grote kantoorlokaal voerde. Hij rukte haar open en riep met een stentorstem :

— Niemand mag het vertrek verlaten, voor ik er toestemming toe geef.

De vier of vijf klerken, die nog in het vertrek waren, maar hoed en jas reeds hadden aangetrokken, gereed om heen te gaan, staarden hem verbaasd aan en begrepen blijkbaar niets van dit bevel.

— Waar zijn de anderen ?

— Weg, mijnheer, antwoordde een der klerken.

Harper stampvoette. Er werd in dat lokaal door ruim honderd klerken gewerkt en wanneer er thans nog slechts vijf van aanwezig waren, had het geen doel, die jongelieden tegen te houden, want als de dief van de sleutels zich inderdaad onder de klerken had bevonden dan zou hij zich zeker wel gehaast hebben, het hazenpad te kiezen.

Toch besloot Harper, de vijf klerken niet te laten gaan. Hij liet zijn stem tot een hees gefluister dalen en zei :

— Er is iets zeer ernstigs voorgevallen, heren, en hoe zeer het mij ook spijt, ik ben wel gedwongen, u te verzoeken, een voor een uw zakken te ledigen. Mijn sleutelbos is gestolen en gij zult wel weten dat ik daar de tweede sleutel van de brandkast aan draag. Ik zal de eerste zijn om mijn verontschuldigingen aan te bieden, jegens degenen, die zich niets te verwijten hebben, maar

gij zult beseffen dat ik niet anders handelen kan; er ligt voor een waarde van 500.000 pond sterling in de brandkast.

Zonder een nadere aansporing te behoeven, begonnen de klerken een voor een al hun zakken voor Harper leeg te halen. Dit gehele toneeltje had plaats, zonder dat er een woord gesproken werd.

Harper had de lippen opeen geknepen en zei nu :

— Ik dank u, heren, nogmaals, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, dat ik u dit heb moeten verzoeken, maar mijn aansprakelijkheid is werkelijk te groot. Gij kunt naar huis gaan.

De klerken groetten zwijgend en gingen toen zacht onder elkaar pratend, het kantoor lokaal uit.

Harper trad met gebogen hoofd de kamer van zijn compagnon weer binnen, waar hij Dickson aantrof, rondkruipend op handen en voeten en onder alle meubelstukken zoekend naar de verloren sleutelbos.

Op dat ogenblik werd de deur van de gang opengerukt en Dickson riep uit :

— Gelukkig, daar is mijnheer Dumbell.

Inderdaad, de wapenfabrikant stond op de drempel. Maar hoe zag hij er uit! Hij was zonder hoed, zijn haar was verward, zijn das hing los en in zijn jas zat een grote scheur. Om zijn linkerhand had hij zijn zakdoek geknoot, die met bloed doortrokken was en zijn ogen hadden een woeste uitdrukking. Hij wankelde het vertrek binnen, liet zich op een stoel neervallen en zei toen hijgend, schor van vermoeidheid, maar nog meer van opwinding naar het scheen :

De delegatieleden, zijn ze al hier geweest ?

— Wat is dat nu, Mr. Dumbell. Je was zelf nog geen half uur geleden hier om ze te ontvangen.

— Ze hebben dus betaald ?

— Maar, mijn God, man. Wat is er met je gebeurd ? kreet Harper ontzet en bleker dan een laken. Je hebt zelf het goud in de brandkast laten bergen,

je hebt zelf de chèque aangenomen en ook in de brandkast gesloten.

— Wat zeg je ? Is de chèque in de brandkast ? schreeuwde Dumbell, terwijl hij opsprong en zijn ogen van vreugde begonnen te schitteren. Dan is misschien nog niet alles verloren. Maak de kast dadelijk open, ik ben mijn sleutel kwijt !

— Maar ik heb de mijne evenmin ! gilte Harper, die bijna uitzinnig was van verbazing en ontsteltenis. Hier, kijk maar naar dat eindje ketting, de sleutel is weg en mijn sleutelbos ook !

— Dan, dan zijn we allebei bedrogen. Hoe lang is die schurk, die millioenenoplichter al weg ?

— Wie bedoel je in 's hemelsnaam ? vroeg Harper bevend.

— Maak me niet dol met je vragen, Harper, schreeuwde Dumbell stampvoetend. Wie zou ik anders bedoelen dan de man, die mijn plaats heeft ingenomen ? Bel onmiddellijk de Bank van Engeland op, als het tenminste al niet te laat is en zeg dat zij de man, die zij voor Dumbell aanzien, dadelijk moeten arresteren.

— Ik kan niet telefoneren, jammerde Harper. De kabelleiding van de hele fabriek is verstoord.

— Dan moet er iemand met een motorrijwiel naar het dichtstbijzijnde postkantoor, naar een telefooncel, naar een café, wat weet ik, brulde Dumbell, bijna buiten zichzelf van woede en ontsteltenis. Misschien is het nog tijd ; ik heb weten te ontsnappen uit mijn gevangenis ! Haast je !

Hoofdstuk V

BIJ DE DIRECTEUR VAN DE BANK

Dumbell bleef Harper nog een paar seconden aankijken en snelde toen naar buiten om een taxi. Hij wendde zich tot de chauffeur en schreeuwde hem toe :

— Zo vlug je kunt naar de eerste de beste telefoonkiosk, of anders een sigarenwinkel, waar een telefoon is.

Dumbell sprong in de auto en de chauffeur bracht de wagen in beweging. Geen van beiden zagen dat een net gekleed heer, met een alpinomutsje op en een sigaret tussen de lippen haastig de straat overstak en vlug als een acrobaat op een der achterveren van de auto wipte en meereed...

De auto stopte voor een sigarenwinkel, boven welks deur een vrij groot bord hing, waarop de woorden te lezen waren : « Telefoongesprek een penny ».

Maar reeds voor de taxi stilstond, was de man, die op de veren was meegereden, er afgesprongen en bekeek nu vol aandacht een tekening in een platenwinkel.

Dumbell snelde de sigarenwinkel binnen en de heer met de alpenmuts volgde hem. Dumbell wierp haastig een halve sovereign op de toonbank en zei tot de winkelier :

— Pak een kistje sigaren voor mij in en laat mij even telefoneren.

Zonder zelfs toestemming af te wachten, ijldde hij op het toestel toe, dat achter de toonbank was opgehangen.

De heer met het alpenmutsje vroeg om sigaretten, maar hij deed er nog al lang over, want hij scheen niet spoedig keus te kunnen maken.

En zo kon hij dan ook alles horen wat er aan de telefoon gesproken werd.

Dumbell had de hoorn van de haak gerukt en schreeuwde meer dan hij sprak :

— De Bank van Engeland, juffrouw, met de directeur. Vlug, in 's hemelsnaam vlug !

Er volgde een korte pauze, welke Dumbell aanvulde door heftig met beide benen te trappelen en daarop klonk zijn stem weer :

— Gelukkig dat ik met u spreek, mijnheer Holborn. Gij spreekt met Dumbell, maar thans met de ware. Is er nog iemand bij u, die geheel en al mijn uiterlijk heeft, in het bezit van de chèque, welke de buitenlandse missie mij als betaling voor een miljoen geweren ter hand heeft moeten stellen ? De hemel zij geprezen, dat ik nog juist op tijd ben ! Houd de man vast, laat hem tot geen prijs ontsnappen ! Ik kom dadelijk persoonlijk bij u, om de zaak uit te zoeken. Houd hem aan de praat. Over een uur kan ik bij u zijn.

Hij hing het toestel weer aan de haak, zuchtte diep, als iemand die van een zware last bevrijd is en verliet de winkel weer, zonder zelfs naar zijn sigaren of het wisselgeld om te zien.

Langzamerhand was het beginnen te schemeren.

Dumbell riep de chauffeur toe :

— Naar de Bank van Engeland en een goede fooi voor jou, als je mij er binnen een uur brengt.

Hij stapte in de auto en trok het portier achter zich dicht, waarop hij zich in de kussens liet vallen en de ogen sloot.

Maar de man met het alpenmutsje had zijn keuze nu bepaald en na betaald te hebben, was hij de wapenfabrikant op de voet gevolgd, toen deze de sigarenwinkel verliet.

Hij wipte weer op de veren van de taxi, juist toen deze zich in beweging zou stellen en hij maakte de gehele rit mede. Niemand nam bijzonder veel notitie van hem, want in een stad als Londen wordt het meermalen gezien, dat rechercheurs en detectives op deze wijze iemand volgen.

Voor de Bank van Engeland hield de auto stil.

Maar reeds een tiental meters vóór de stoep was de heer met de alpenmuts er afgesprongen. Het was nu bijna geheel donker. Reeds lang was het reusachtige gebouw voor het publiek gesloten. Hij snelde als een haas de brede treden van de trap op, die naar de geweldige deuren voer, om de aan de ander voor te zijn. Zonder op iemand of iets te letten, stormde Dumbell op zijn beurt de trap op.

Halverwege kwam de heer met het alpenmutsje hem tegemoet en een botsing was onvermijdelijk.

En het was een botsing van een eigenaardige soort. Want met grote kracht trof de vuist van de heer met het alpenmutsje de wapenfabrikant juist op het maagkuiltje.

Dumbell liet iets als een snik horen, vouwde zich bijna dubbel en zou van de trap geduikeld zijn, als de ander hem niet ondersteund had.

Met verschrikte stem zei hij tot de chauffeur van de taxi, die zich juist gereed maakte om weg te rijden :

— Wat is er met uw passagier gebeurd, chauffeur. Hij schijnt flauw te vallen.

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer, en om u de waarheid te zeggen, kan het mij niet schelen ook. Ik heb al veel tijd verloren en het is etenstijd.

En daarop reed hij kalm weg.

De vreemdeling wierp een blik op het gelaat van de wapenfabrikant en bromde voor zich heen :

— Voor een kwartier heeft hij wel genoeg en dat zal, hoop ik, voldoende zijn, om Raffles te kunnen waarschuwen. Ik mag een staart krijgen als ik had kunnen voorzien wat er gebeurd is. Had ik hem maar kunnen beletten om te telefoneren. Maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer en ik moet trachten tot iedere prijs mijn verzuim weer goed te maken.

Er waren reeds enige nieuwsgierigen blijven stilstaan en de heer met het alpenmutsje wendde zich op beleefde toon tot een hunner met de vraag :

— Kunt u mij soms een apotheek in de buurt wijzen, mijnheer? Deze heer is mij plotseling op het lijf gevallen, ik geloof dat hij niet al te goed in orde is en hij is heel zwaar, ik zal hem niet langer kunnen houden.

Onder het spreken had hij een hand in zijn zak gestoken, waaruit hij ongemerkt een zeer klein voorwerp te voorschijn haalde, het was een eigenaardig gevormd spuitje van zilver, met een uiterst fijne punt, naaldscherp geslepen en niet veel groter dan een zaktandenstoker.

Terwijl hij hem veinsde te ondersteunen, drukte hij de punt van dit kleine voorwerp niet verder dan een millimeter in de handpalm van Dumbell en trok toen het spuitje haastig terug, om het weer in zijn zak te doen verdwijnen.

Een paar hulpvaardige mannen kwamen toeschieten en men geleidde de half bewusteloze patient naar een grote apotheek, die op slechts enige schreden van de St. Pauluskerk verwijderd was, vijf minuten gaans van de Bank van Engeland.

De heer met het alpenmutsje verklaarde de zaak met enige woorden, waarbij hij het met de waarheid niet zo heel nauw nam en zorgvuldig de stoot op het maagkuiltje verzweeg en verliet vervolgens de apotheek, met de wetenschap, dat het nog vele uren zou duren, alvorens Dumbell uit zijn bewusteloosheid zou zijn ontwaakt.

— En nu zullen wij ons eens aan de belangen van Raffles wijden, want ik moet vrezen dat mijn trouwe vriend ditmaal aan een groot gevaar is blootgesteld, mompelde hij, terwijl hij de apotheek verliet.

Hij scheurde een stukje papier uit een notitieboekje, schreef er haastig met potlood enige woorden op in een volkomen onbegrijpelijke taal, deed het briefje in een enveloppe, schreef er met vaste hand op : « Aan de heer Dumbell » en liep toen haastig naar de Bank van Engeland terug.

Hij beklom de trap en trok aan de ouderwetse koperen belknop, die naast de geweldige deur hing. Het duurde enige tijd voor er een ijzeren deurtje opening, in het paneel van de grote deur aangebracht. Er verscheen een beambte in uniform, die tamelijk bars vroeg :

— Wat verlangt u, mijnheer ? De Bank is op het ogenblik gesloten en voor het publiek niet te bezichtigen.

— Dat weet ik wel, vriend, antwoordde de ander glimlachend. Ik wil je alleen maar even verzoeken, dit briefje ter hand te stellen aan mijnheer Dumbell, die zich op dit ogenblik bij de directeur bevindt.

Hij stelde de beambte het briefje ter hand, knikte hem toe en daalde de trap weer af. Hij ging echter niet ver, maar stelde zich op nauwelijks twintig meter afstand van de ingang van de Bank verdekt op in de portiek van een groot huis.

Het was juist vijf minuten voor vijf, toen een grote, blijkbaar zeer snelle au-

to met een ruk stilhield voor de brede trappen van de Bank van Engeland.

Het portier werd van binnen geopend en Dumbell stapte uit. Hij wisselde op zachte toon een paar woorden met de chauffeur, die dadelijk wegreed. Dumbell wipte vlug de treden van de trap op en ging de grote vestibule van het gebouw binnen.

Reeds stonden daar de portiers gereed, de zware, ijzeren deuren te sluiten en te grendelen. Dumbell haalde snel een kaartje uit zijn portefeuille, gaf het aan een beambte die juist voorbijliep en zei, terwijl hij de man tersluiks een halve guinje in de hand stopte :

— Mijn kaartje onmiddellijk aan de directeur ; ik wordt verwacht.

— Ik hoop dat u nog zult kunnen worden toegelaten, mijnheer, maar mijnheer Holborn staat op het punt om te vertrekken.

Hij liet de bezoeker in een deftig gemeubelde wachtkamer en verwijderde zich haastig met het kaartje. Een ogenblik later kwam hij terug met het verzoek, hem te willen volgen. Dumbell verliet de wachtkamer en volgde de beambte een der brede trappen op en op zijn weg kwam hij reeds talrijke beambten der Bank tegen, die zich huiswaarts gingen spoeden.

Zijn gids bracht hem naar een met strenge weelde gemeubelde, zeer grote kamer, waar op dat ogenblik vier heren aanwezig waren.

De directeur der Bank, de heer Holborn, een man van omstreeks 55 jaar, met een krachtig getekend, schrander gelaat, zat achter een groot schrijfbureau, ongeveer in het midden van het vertrek bij een der drie grote ramen geplaatst en naast hem zat zijn particuliere secretaris, een nog jonge man. Keystone geheten.

Ter zijde stonden twee bejaarde heren, een commissaris van de Bank en de hoofdkassier, Brunt geheten. Holborn stond even op van zijn stoel, toen de bezoeker werd binnengelaten en be-

groette hem met een korte buiging.

De secretaris was haastig opgesprongen en schoof een stoel voor de machtige wapenfabrikant aan, op enige afstand van het schrijfbureau. Op het blad daarvan stond een grote blikken trommel, die daar eigenlijk niet scheen thuis te horen, want men had er ruimte voor moeten maken. Het was zo stil in het grote vertrek, dat men het tikken van de marmeren pendule op de schoorsteenmantel zeer duidelijk kon waarnemen.

Nadat de bezoeker had plaats genomen, begon de directeur :

— Mijnheer Dumbell, u zult wel begrepen hebben, dat de uitbetaling van een zo buitengewoon groot bedrag niet kan plaats hebben alsof het een paar pond betrof. Ik zelf heb mij daarmede willen belasten en enige ambtenaren zullen daarbij tegenwoordig zijn. Ik kan niet nalaten u er op te wijzen, dat het in ons land nog nimmer is voorgekomen, dat aan particulieren op een enkele chèque een zo hoog bedrag werd uitbetaald. Ongeveer een half uur geleden ontving ik uw telefonisch verzoek, u nog heden het bedrag te willen uitbetalen en ik heb niet willen aarzelen, aan dat verzoek gevolg te geven. Wilt u zo goed zijn mij de chèque te tonen ?

— Hier is zij, mijnheer Holborn, antwoordde Dumbell.

En na de chèque uit zijn portefeuille te hebben genomen, stak hij haar de directeur toe.

De secretaris trad naar voren om het kostbare stuk aan te nemen en legde het voor de directeur neer. Deze nam de chèque op, bekeek haar met de grootste aandacht en vergeleek toen de handtekening zorgvuldig met die van Juen Kai, die in een register was genoteerd.

Hij wendde zich vervolgens glimlachend tot Dumbell en zei :

— Het is in orde, mijnheer Dumbell. Mag ik alleen nog van u weten, waarom u er zo op gesteld zijt, de chèque nog heden uitbetaald te krijgen ?

— De reden is zeer eenvoudig, mijnheer Holborn. Morgenochtend, zeer vroeg moeten wij een buitengewoon hoog bedrag betalen, aan onze staalleveranciers, in verband met de aanmaak van het millioen geweren voor de buitenlandse missie en de fabriek, verzocht ditmaal in contanten te worden betaald.

Holborn opende met een gebaar de blikken trommel, stond op en zei :

— Hierin bevinden zich de 250.000 pond, mijnheer. Het geld is afgeteld in pakjes van 1000 pond ieder, in biljetten van honderd pond. Schikt u dat ?

— Ik vind het uitstekend, mijnheer, antwoordde Dumbell glimlachend.

— Dan zullen wij thans tot de telling overgaan, in uw tegenwoordigheid. Mijnheer Brunt, mag ik u verzoeken ?

— Maar dat is toch volstrekt niet nodig. Geloof ik werkelijk, dat ik zo onbescheiden zou zijn, u hier uw tijd te doen verliezen met het tellen van die pakjes bankbiljetten ? Als gij zegt dat er in ieder van die vijftig stapeltjes vijftig bankbiljetten, ieder van honderd pond, zitten, dan is dat voor mij natuurlijk ruimschoots voldoende.

— Pardon, mijnheer Dumbell, hoe vleiend uw goede mening ook voor ons mag zijn, wij moeten ons aan het reglement houden. Mijnheer Brunt, wees dus zo goed, de pakjes bankbiljetten nauwkeurig na te tellen.

Brunt en Keystone droegen een kleine teltafel van glad gepolijst hout aan en zetten die neer tussen Dumbell en het grote schrijfbureau.

De blikken trommel werd op een hoek van de tafel neergezet en de hoofdkassier begon te tellen. Nu en dan stak hij een pakje aan Dumbell toe, met het verzoek, na te zien of het wel vijftig biljetten van honderd pond bevatte. Deze gaf dan telkens enigszins ongeduldig gehoor aan dit verzoek en het tellen ging voort. Toen er ongeveer honderd pakjes waren afgeteld, ging de telefoon op de schrijftafel van de directeur.

De secretaris nam, zoals zijn gewoonte was, de hoorn ter hand en luisterde. Maar met een verschrikte en verbaasde uitdrukking op zijn gelaat, gaf hij aanstonds het toestel over aan Holborn en wisselde op zacht fluisterende toon enige woorden met hem.

Dumbell scheen een man met een fijn opmerkingsvermogen te zijn, want zijn aandacht werd onmiddellijk getrokken door de uitdrukking, die op het gelaat van de directeur van de Bank van Engeland verscheen.

De fabrikant wendde als toevallig een weinig het hoofd om. Hij keek weer naar de teltafel en glimlachte.

Per weerszijden van de deur stonden onbeweeglijk, twee reusachtige beambten van de Bank in uniform, die blijkbaar even na Dumbell waren binnengekomen en wier taak het ontgetwijfeld was, de bezoeker veilig uitgeleide te doen, zodra hij met het grote bedrag het bankgebouw zou verlaten.

De directeur sprak niet veel in het toestel, maar wat hij zei en ook de schuwe blikken, welke hij van tijd tot tijd op de fabrikant wierp, schenen Dumbell sterk te interesseren.

De directeur legde de hoorn weer op op de haak, waarbij zijn hand een weinig beefde. Hij liet een droog kuchje horen en zei toen tot de hoofdkassier :

— Een ogenblikje, Mr. Brunt. Houd eens even op met tellen en leg de bankbiljetten nog maar even in de trommel. Wij hebben volstrekt geen haast!

Brunt keek de directeur verbluft aan, maar iets op diens gelaat scheen hem te waarschuwen, want hij begon met grote haast en alsof het waardeloze voden waren, de kostbare pakjes bankbiljetten weer in de trommel te werpen, die hij daarop sloot.

Dumbell was opgestaan en vroeg, op tamelijk koude toon :

— Zou ik mogen weten wat dit te betekenen heeft, mijnheer Holborn ?

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Dumbell, begon de directeur op enigszins onzekere toon, die echter langzamerhand aan vastheid won, dat ik tot deze maatregel moest overgaan.

— Welke maatregel meent gij, mijnheer ? vroeg Dumbell koud.

— Wel, dat ik de uitbetaling van het geld tijdelijk doe staken. Ik ontvang zoeven een telefonische boodschap, die zeker heel merkwaardig mag worden genoemd. Weet gij met wie ik sprak ?

— Ik kan het niet vermoeden, mijnheer Holborn, en om u de waarheid te zeggen, kan ik ook niet goed inzien, waarom ik er belang in moet stellen, antwoordde de fabrikant, enigszins knorrig.

— Ik sprak met mijnheer Dumbell, van de firma Dumbell & Harper.

— Ik moet dit zeker als een grap beschouwen. Wie is de laffe grappenmaker, die ons op deze wijze onze kostbare tijd ontsteelt ?

— De zaak is, dat ik volstrekt niet zeker weet, of wij wel met een grappenmaker te doen hebben, mijnheer, hernam Holborn. Gij moet weten dat ik de stem van mijnheer Dumbell zeer goed ken en ik hoorde haar zoeven in de telefoon.

— Zeer fraai. En mijn eigen stem ? Hoe klinkt die u dan wel in de oren ? Klinkt zij soms anders dan die van Dumbell ?

— Het spijt mij waarlijk, dat ik u zal moeten verzoeken, hier enige tijd te wachten.

— Waarop ?

— Op de komst van mijnheer Dumbell !

— Maar dat is toch al te dwaas ! barstte de fabrikant uit. Iets dergelijks is mij nog nooit overkomen ! Dumbell staat hier voor u ; hoe kan het mogelijk zijn, dat hij u zoeven getelefoneerd heeft ?

— Dat weet ik niet, mijnheer, en omdat ik het niet weet, verzoek ik u te wachten, tot de man hier kan zijn, die mij getelefoneerd heeft !

— En als gij u vergist ? vroeg de fabrikant op dreigende toon.

— Dan zal ik u persoonlijk mijn verontschuldigingen aanbieden, maar niet-

temin met de overtuiging, dat ik volgens mijn plicht heb gehandeld, antwoordde Holborn op vaste toon.

Dumbell maakte een gebaar van berusting, nam weer plaats, sloeg het ene been over het andere en zei :

— Dan blijft mij natuurlijk niets anders over dan te wachten.

Hoofdstuk VI

DE WAARSCHUWING

De directeur, zijn secretaris, de president-commissaris van de Bank en de hoofdkassier hadden zich in een hoek van het vertrek teruggetrokken en spraken daar op fluisterende toon met elkaar, nu en dan een verstolen blik werpend op de fabrikant, die nog altijd onbeweeglijk en blijkbaar zeer vertoornd op zijn stoel zat.

De directeur had reeds een bevel gegeven aan Keystone en deze had het vertrek verlaten, met geen ander doel dan om Scotland Yard te telefoneren.

Maar hoe ongemerkt dit alles ook was geschied, Dumbell had het opgemerkt en hetzelfde raadselachtige glimlachje verscheen om zijn lippen. De minuten kropen traag voorbij. De trommel met het bankpapier was door de directeur weggesloten in een kleine, maar blijkbaar zeer sterke brandkast, halverwege in de muur gemetseld en de bezoeker had die verdwijning met een kwaadaardig gemompel gadedeslagen.

Wat de reusachtige bewakers betreft, zij stonden nog altijd als standbeelden ter weerszijden van de deur. Een half uur na de komst van de fabrikant werd Holborn uit het vertrek geroepen. Hij bleef tamelijk lang weg en de overigen begrepen wel, dat hij op dat ogenblik sprak met enige mannen van Scotland Yard.

Toen hij weer binnenkwam, was zijn gelaat zeer bleek en zijn grijze ogen schitterden achter zijn brillenglazen. Hij trad op Dumbell toe en zei:

— Ik kan u niet verhelen, mijnheer, dat ik mij verbaas over uw kalmte.

— Mag ik weten, waarom ik niet kalm zou zijn ? vroeg Dumbell op rustige toon.

— Ik zou u raden, die sarcatische toon te laten varen, mijnheer. Ik geloof dat uw positie zeer gevaarlijk begint te worden. Gij zult toch zeker niet ontkennen, dat gij weet wat er op de fabriek is voorgevallen, in uw eigen kantoor ?

— Ik weet van niets ! antwoordde de bezoeker.

— Wat ? Het is u dus onbekend, dat er, een half uur nadat gij vertrokken waart, een man is verschenen, die inderdaad Dumbell was en die aan uw compagnon mededeelde, dat men hem had opgelicht en gevangen gezet en dat een bedrieger vervolgens zijn plaats had ingenomen om de chèque in ontvangst te nemen ?

— Wilt u mij eens zeggen, mijnheer, hoe ik dat zou kunnen weten, als ik een half uur van te voren vertrokken ben en regelrecht hier naar toe gekomen ? vroeg de fabrikant, terwijl hij de directeur strak aanzag.

— Het is zo, als gij werkelijk Dumbell zijt, dan zou uw plaatsvervanger ...

Hij tastte zich naar het hoofd en mompelde half voor zich heen op wanhopige toon :

— Ik vrees, dat ik gek zal worden ! Maar hoe het ook zij, ik kan u thans onmogelijk laten gaan, dat zult u wel begrijpen. Als aanstonds uw dubbelganger komt, dan zal hij u wel ontmaskeren.

— Ik ben er zeer benieuwd naar, dat is alles, wat ik kan zeggen, hernam Dumbell koeltjes.

Het was nu ruim een uur geleden, sedert de bezoeker was binnengetreten. Het was duidelijk aan de bankbeambten te zien, de directeur inclus, dat hun nervositeit iedere minuut toenam. Het was reeds kwart over zes, toen er op de deur werd geklopt en een bediende binnentrad, met een briefje in de hand.

— Voor mijnheer Dumbell, zei hij.

De man was klaarblijkelijk nog volstrekt niet op de hoogte van alles wat hier was voorgevallen en dat was ook geen wonder, want hij was een der wakers van de nachtploeg, die om zes uur verscheen.

Hij scheen echter de heer Dumbell goed te kennen, want hij ging zonder aarzelen op hem toe.

Dumbell was opgesprongen en stak de hand naar het briefje uit.

Maar dadelijk kwam de directeur tussenbeide en zei tot de beampte :

— Geef mij dat briefje, Green !

Verbluft, maar dadelijk gehoorzamen, gaf de beampte het briefje aan Holborn en verliet het vertrek, na een vragende blik met de twee standbeelden aan de deur te hebben gewisseld.

De directeur stond reeds op het punt, het briefje te openen, toen de fabrikant hem woedend toebeet :

— Gij zult de onbeschaamdheid toch zeker niet zo ver drijven, mijnheer, aan mij gerichte brieven te openen ?

— Gij zijt onder verdenking, mijnheer en ik heb het recht, inzage te nemen van de brieven, die aan u gericht worden !

— Zijt gij dan van de politie ? riep de fabrikant toornig uit.

— Dat niet, maar toch heb ik het recht, te zien wat men u thans schrijft !

— De gevolgen zijn voor uw rekening, zei Dumbell en op zulk een dreigende toon, dat Holborn een ogenblik scheen te aarzelen.

Holborn wierp een blik op de enveloppe, draaide het briefje in zijn vingers rond en vroeg toen plotseling :

— Hoe weet de schrijver, dat gij u thans hier bevindt ?

— Hoe weet gij, dat ik gedachtenlezer ben ? was de spottende wedervraag.

Holborn scheen nog iets te willen zeggen maar, met een plotselinge ruk scheurde hij de enveloppe open, haalde er 't briefje uit en las. Of, beter gezegd, hij trachtte dit te doen. Met een gefronst voorhoofd en de tanden in de lippen gebeten liet hij het briefje dadelijk zinken. Toen keek hij de fabrikant met een duistere blik aan en vroeg:

— Wat is dit voor een taal ?

— Als ge het mij laat zien, dan zal ik het u misschien kunnen zeggen, antwoordde Dumbell op scherpe toon.

— Dit is natuurlijk een geheime taal en dat pleit ook al tegen u. Lees het mij voor, ik bedoel, zeg mij de ware betekenis van deze vreemde woorden en tracht mij niet te misleiden !

Dumbell had het briefje vlug doorgelezen en begon nu het volgende voor te lezen :

« Lieve Joe, Mag ik je nog eens herinneren aan onze afspraak, om de avond gezellig door te brengen ? Hoe lang is het al geleden dat ik je gezien heb ! Ik verlang vreselijk naar je ! Kom spoedig en breng wat pralines voor me mee, als een lieve jongen. Met een karrevracht kussen, je innig liefhebbend vriendinnetje Josephine. »

Dumbell liet het briefje zakken, keek de directeur glimlachend aan en zei toen :

— Nu kent u mijn intiemste geheimen en ik hoop dat gij er geen misbruik van zult maken. Vertel het vooral niet aan mijn vrouw ; zij is een beetje jaloers uitgevallen en misschien zou dit onschuldige briefje haar achterdocht wekken.

— Een onschuldig briefje!... Wat u maar onschuldig noemt ! zei Holborn op scherpe toon.

Men ging weer zitten en de klok tikte traag voort.

Het werd half zeven, kwart voor zeven, zeven uur...

En hoe later het werd, hoe driftiger de directeur op en neer begon te lopen, hoe bleker hij werd, hoe onzekerder de blikken werden, welke hij op Dumbell wierp.

Deze intussen scheen zijn gezelschap geheel en al vergeten te hebben. Hij had en nummer van « Punch » uit de binnenzak van zijn overjas gehaald en was dat met de grootste aandacht aan het lezen.

Nu en dan kwam er een hoofd om de deur steken, dat snel weer werd teruggetrokken ; het hoofd van een man met een platte pet op en een soort cape om, kortom, het hoofd van een politie-inspecteur.

Maar eindelijk scheen ook het lezen van « Punch » de bezoeker te vervelen. Hij wierp het blad op tafel, gaapte achter zijn hand en riep eensklaps woedend uit :

— Nu is het toch zeker wel genoeg mijnheer, en gij zult zo goed zijn mij te laten vertrekken, anders zal ik u verlof moeten vragen, dadelijk een telegram

naar de Minister van Binnenlandse Zaken en een naar het departement van Justitie te laten zenden. Gij vergist u, als u denkt, dat ik het hierbij zal laten en dat ik mij deze vrijheidsberoving zal laten welgevallen. Gij zult nu zelf wel tot de overtuiging gekomen zijn, dat een of andere dwaas u voor de gek heeft gehouden en als gij nu nog niet gelooft, dan zult gij het ook wel nimmer geloven. Maar ik wil van uw dwaasheid niet het slachtoffer zijn Kort en goed, zult ge mij thans toestaan te vertrekken, met of zonder geld?

De directeur aarzelde nog even, maar hij begreep wel, dat hij het niet zou kunnen verantwoorden, de bezoeker nog langer gevangen te houden. Hij wist dat een invloedrijke partij in het Lagerhuis tegen hem was en het zou zeer onverstandig zijn, die tegenstanders een wapen in de handen te geven.

— Vergun mij een ogenblikje, begon hij haperend. Ik wil het oordeel van mijnheer James Sullivan inroepen, een der beste detectives van Scotland Yard, die zoeven is aangekomen.

— Doe wat gij wilt, hernam Dumbell, schouderophalend.

De directeur verliet even het vertrek en keerde een ogenblik later terug met een middelmatig groot, krachtig gebouwd man, met doordringende, donkere ogen en glanzend zwart haar : James Sullivan.

Holborn was zacht pratend met hem binnengetreden en vervolgde nu luid :

— Ik roep dus uw oordeel in, mijnheer Sullivan en verzoek uw raad in deze voor mij zo moeilijke zaak ! Mijnheer Dumbell schijnt mijn positie niet te kunnen begrijpen, of hij wil haar niet begrijpen ! Hij kan, naar het schijnt, niet inzien, dat ik, hoe node dan ook, slechts mijn plicht vervul en niets anders. Hij wil thans vertrekken en ik zelf moet bekennen dat de man, die mij getelefoneerd heeft, reeds minstens twee uur geleden hier had moeten zijn. Geeft u mij raad, wat ik u verzoeken mag.

Sullivan had de fabrikant gedurende enige oogenblikken zwijgend en met grote aandacht opgenomen en zei nu :

— U zult wel begrijpen, mijnheer, dat ik niet in dezelfde toestand verkeer als mijnheer Holborn. Hier is mijn aanstelling! Wanneer ik verdenking tegen iemand koester, dan ben ik volkomen gerechtigd, om mij te overtuigen, of die verdenking gerechtvaardigd is. Nu verdenkt men u er van, dat gij de plaats hebt ingenomen van mijnheer Dumbell. In geheel London bestaat er maar een persoon, die in staat is de rol van een ander persoon met zo bedrieglijke juistheid te vervullen, dat zelfs zijn naaste verwanten het bedrog niet bemerken. Die man heet John Raffles ! En gij kunt bewijzen, dat gij niet John Raffles, maar inderdaad Dumbell zijt, door mij toe te staan, uw schedel nauwkeurig te onderzoeken en te constateren of de hoofdhuid uw eigen is.

Hij trad op Dumbell toe, schijnbaar vast besloten om de daad bij het woord te voegen.

Het volgende geschiedde in minder tijd dan nodig is om het beschrijven.

Dumbell was reeds opgestaan en was ongemerkt de deur zo dicht mogelijk genaderd. Toen Sullivan vlak bij hem was, haalde hij eensklaps met de linkervuist uit en trof de detective met zoveel geweld tegen de kaak, dat deze als een blok omviel.

Met twee passen was hij bij de deur, de rechtervuist trof een der bewakers in de maag, de linker bonsde met geweld tegen de kin van de ander. Beide deurbewakers rolden om, de weg was vrij.

Het volgende oogenblik was Dumbell verdwenen.

Daar binnen schreeuwden allen door elkaar en renden hem achterna ; zij vonden de deur gesloten, de sleutel stak aan de andere kant op het slot. Langs een omweg, luid schreeuwend en bevelen uitroepend, bereikten de achtervolgers de vestibule. De portier sloot juist de deur en naast hem stond een agent van politie.

Holborn rende hijgend op hem toe, greep hem in de borst en schreeuwde :

— Wie heb je daar uitgelaten, man ?

— Wel, mijnheer Sullivan, antwoordde de man verbluft en verschrikt.

— Hoe wist je dat hij het was ? vroeg de directeur, sidderend van woede.

— Hij liet mij zijn aanstelling zien, mijnheer. Ik wist niet beter of het was de detective van Scotland Yard.

— En ik zeg u dat het John Raffles was ! riep een stem boven aan de trap, die van James Sullivan, die de anderen achterna was gesneld. Hij heeft mij, terwijl hij mij neersloeg, mijn penning ontrukkt, waarop mijn naam gegraveerd staat !

Hoofdstuk VII

LOOD OM OUD IJZER

Raffles, want de lezers zullen wel begrepen hebben, dat de gewaande Dumbell niemand anders was geweest dan de befaamde Gentleman-Inbreker, snelde met verbazende vlugheid de trap af, zodra hij door de portier uit het bankgebouw was gelaten en was bijna onmiddellijk opgenomen in het straatverkeer.

Charles Brand, zijn trouwe vriend, die in de portiek de wacht had gehouden en de deur van het bankgebouw geen seconde uit het oog had verloren, voegde zich met een paar sprongen bij hem en zonder zich al te veel te overhaasten, traden de beide vrienden zwijgend de eerste de beste zijstraat in.

Zij liepen die ten einde en wenkten een taxi, die juist voorbijreed.

— Naar Holbornviaduct ! riep Raffles de chauffeur toe.

De man knikte, het portier klapte dicht en Raffles liet zich met een zucht achterover vallen.

— Wat een werk voor niets, zei hij toen hoofdschuddend. Dat zal mij een les zijn, om voortaan mijn berekeningen wat nauwkeuriger te maken. Alles zou op rolletjes zijn gelopen, als ik er voor gezorgd had, die Dumbell zodanig gevangen te zetten, dat ontvluchten onmogelijk werd. De hemel weet hoe hij er in geslaagd is, uit de kelder te ontsnappen, waarin wij hem hadden opgesloten, maar dat is nu van minder belang. De hoofdzaak is, dat hij op een zeer ongelegen tijdstip weer ten tonele is verschenen.

— Hebben ze je mijn briefje met de waarschuwing wel overhandigd ? vroeg Brand.

— Mijnheer Holborn had het brutaalweg opengemaakt. Maar hij kon natuurlijk het geheimschrift niet lezen en daarop heb ik dat op mijn manier voor hem vertaald.

Hierop vertelde Brand zijn avontuur op de echte Dumbell.

— En zullen ze in de apotheek niet kunnen zien wie hij is ? vroeg Raffles.

— Dat is onmogelijk, want wij hebben hem immers zijn portefeuille, zijn zegelring, zijn zak-agenda en alle andere dingen afgenomen, waaruit zijn identiteit zou kunnen blijken, toen wij hem vanochtend zo handig opvingen en ontvoerden, opdat jij zijn plaats zou kunnen innemen.

— Maar dat is uitmuntend ! riep Raffles opgewonden uit. Dan is ook nog niet alles verloren.

— Niet ? Ze hebben je toch de chèque niet uitbetaald ?

— Dat niet !

— Dat begreep ik ook wel, want ik heb Sullivan het bankgebouw zien binnengaan, met drie of vier van zijn mannen.

— Maar je vergeet dat er in de brandkast van de fabriek ook nog 250.000 pond liggen, hernam Raffles kalm. Er zijn twee sleutels van ; ik heb de ene en ik hoop dat jij kans hebt gezien, zoals ik je had verzocht, de sleutel van Harper buit te maken.

— Hier is hij, met de sleutelbos er bij, antwoordde Brand eenvoudig en hij liet Raffles de sleutelbos zien met nog een eind van de stalen ketting er aan.

— Dat heb je heel knap gedaan. Ik moet zeggen, dat ik je zelf niet herkend heb onder de twaalf journalisten, die bij de ondertekening van de chèque aanwezig wilden zijn.

— Dat doet mij genoegen, riep Brand uit. Ik heb van het ogenblik, dat ik met mijn zogenaamde confraters de fabriek verliet, het kantoor geen ogenblik uit het oog verloren en ik heb dus tot mijn grote schrik ook de echte Dumbell zien terugkeren. Natuurlijk heb ik toen dadelijk mijn maatregelen genomen, maar ik kon helaas niet beletten, dat hij Holborn telefoneerde. Hij trad plotseling een sigarenwinkel binnen en was al bij het toestel, voor ik het had kunnen verhinderen.

— Ik weet zeker dat je gedaan hebt wat je kon, Charles, zei Raffles, terwijl hij de jonge man op de schouder klopte.

En nu deelde hij zijn trouwe metgezel in bijzonderheden alles mee wat er gebeurd was van het ogenblik af, dat hij de kamer van de directeur van de Bank was binnengetreten.

Brand had aandachtig toegeluisterd en riep nu, terwijl hij met kracht de hand van de Gentleman-Inbreker drukte :

— Het is een groot geluk dat je de penning van Sullivan hebt kunnen machtig worden, anders hadt je het gebouw onmogelijk kunnen verlaten.

— Wel, Charles, het is al heel eenvoudig. Wij hebben de twee enige sleutels, die er van de fabrieks brandkast zijn ; wij hebben niets anders te doen dan de deur te openen en er het goud uit te nemen.

— Maar Edward, hoe heb ik het nu met je ? riep Brand verwonderd uit. Het kantoorgebouw zal immers krioelen van politieagenten.

— Wij moeten met list te werk gaan, anders kunnen wij de zaak wel aanstands opgeven. Hoe lang denk je dat Dumbell bewusteloos zal blijven ? Waar

heb je hem met het injectiespuitje geprikt ?

— In de handpalm !

— Is het spuitje geheel en al ledig gedrukt ?

— Zo goed als !

— Dan is hij er minstens tot morgenochtend vier uur mooi mee, hernam Raffles opgewekt. Bankbiljetten zouden zeker gemakkelijker geweest zijn, maar ook het goud is niet te versmaden.

— Maar Edward, tegen de huidige prijs van het goud berekend, moet die hoeveelheid van 250.000 pond sterling aan gouden Yen minstens 600 kilo wegen, riep Brand verschrikt uit. Je denkt er toch zeker niet aan om die vracht op je hals me te nemen ?

— Ik ben geen Hercules, Charles, maar ik ken een man, die op zijn minst de helft van die vracht met het grootste gemak van de wereld op zijn rug zal wegdragen !

— Henderson ? riep Brand verrast uit.

— Juist, mijn brave chauffeur ! Hij zal er zich een feestje van maken, daarvan ben ik zeker ! En van de rest, van hetgeen hij niet kan torsen, kunnen wij beiden nog heel wat meedragen !

Het was ongeveer twee uur in de nacht, toen een kleine politieauto stilhield voor het hek van de wapenfabriek.

Aan de andere kant daarvan liep een agent van politie met de handen op de rug heen en weer. Een eind verder stond een tweede politieauto, veel groter dan de eerste, en zogenaamde patrouillewagen, met gedoofde lichten te wachten. In het kantoorlokaal brandde hier en daar licht.

De kleine auto werd bestuurd door een krachtig gebouwde agent van politie en achter hem zat een inspecteur, die een gevangene stevig vasthield bij de ketting, waarmede zijn polsen geboeid waren.

De gevangene droeg een lichtgrijze overjas en een alpinomutsje dekte zijn

hoofd. De agent achter het hek staakte dadelijk zijn wandeling, keek door de tralies en vroeg :

— Wie daar ?

— Inspecteur Colly, van deze wijk. Is mijnheer Harper hier nog ?

— Ja, en die zal voorlopig wel niet weggaan. Hij slaapt een weinig in een gemakkelijke stoel. Hij is als de dood voor de brandkast, mijnheer.

— Dat is heel begrijpelijk. Doe het hek maar open, ik breng een gevangene !

Het hek ging knarsend open en de inspecteur wendde zich tot de chauffeur van de auto die hem gebracht had en zei :

— Wacht hier maar, Waterman, ik zal wel spoedig terugkomen. Of, nog beter, volg mij naar binnen en laat de auto hier maar staan. Je zult moeten getuigen, denk ik.

De chauffeur parkeerde de kleine auto dicht bij het hek en wilde de inspecteur volgen, toen deze zich weer tot hem wendde en zei :

— Ga naar de patrouillewagen en vraag de chauffeur of hij wat benzine te missen heeft.

Hij voegde er nog een paar woorden aan toe, die voor de op wacht staande agent van politie onverstaaenbaar waren, de chauffeur verwijderde zich en keerde even later terug met een bus benzine, die hij in zijn eigen reservoir leeggoet.

— Het is in orde, mijnheer, zei hij toen.

De inspecteur met zijn arrestant, die somber voor zich uitkeek, liep op het kantoorgebouw toe, door de chauffeur gevolgd.

Ook de deur van het gebouw werd door een agent bewaakt, die echter onmiddellijk plaats maakte en salueerde, toen hij de inspecteur in uniform met de geboeide arrestant zag aankomen.

Het drietal ging binnen. In de vestibule was niemand te zien, maar uit de halfeopende deur van de kamer van Dumbell drong licht naar buiten.

De inspecteur trad met zijn arrestant binnen, terwijl de chauffeur achter bleef.

De fraai gemeubelde werkkamer was vrij helder verlicht en bij het schijnsel van de elektrische lampen zag de inspecteur, dat er zich in het vertrek op dat ogenblik een viertal personen bevond. Een daarvan was Harper, die languit in een gemakkelijke stoel lag en blijkbaar tegen de slaap worstelde. Verder waren er twee agenten van politie en ten slotte een inspecteur, die langzaam heen en weer liep en nieuwsgierig naar de binnentredenden keek.

— Wat hebben we daar ? mompelde hij verwonderd. Wie is die man, collega ?

— Is mijnheer Harper hier ? was de wedervraag.

— Daar is hij !

Harper was door de stemmen uit zijn halve dommel ontwaakt, richtte zich op en staaarde de binnentredenden aan. De inspecteur, die zijn arrestant nog altijd stevig vasthield, trad met deze op Harper toe en zei :

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik kom om enige informatie.

Hij had zijn hand in de zak gestoken en haalde er een sleutelbos uit, waaraan zich een eind ketting bevond. Hij hield Harper het voorwerp voor en vroeg :

— Kent gij deze sleutelbos misschien ?

Harper slaakte een kreet van vreugde en stak dadelijk de hand naar de sleutelbos uit.

— Zou ik ze niet kennen ? riep hij. Het is mijn sleutelbos, die mij vanmid dag ontstolen is !

Hij had de gevangene het alpino mutsje van het hoofd gerukt en Harper staaarde de gevangene aandachtig aan. Maar na enige ogenblikken haalde hij de schouders op en zei :

— Ik geloof mij het gelaat wel te kunnen herinneren en ik weet toch volstrekt niet, waar ik het eerder kan hebben gezien !

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harper, maar dan is uw geheugen wel zeer kort, hernam de inspecteur schouderophalend. Deze man behoorde bij de

journalisten, die vanmiddag bij de ondertekening van de chèque aanwezig waren. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat hij nooit van zijn leven journalist is geweest !

— Ja, nu herken ik hem ! riep Harper woedend. Die schelm ! Hij is het dus geweest, die mij mijn sleutelbos ontroofde ! Op welke wijze hebt gij hem te pakken kunnen krijgen, inspecteur ?

— Heel eenvoudig, mijnheer, hij was zo brutaal, op Scotland Yard te komen informeren hoe de zaak stond met Dumbell en daar had men toen juist bericht gekregen, dat een van de reporters een valse rol had gespeeld en zich bij de anderen had ingedrongen. Men hield hem vast en bij de fouillering werd deze sleutelbos op hem gevonden. Ik heb mij onmiddellijk hierheen begeven om hem met u te confronteren. Ik denk wel dat dit een hele opluchting voor u zal zijn ?

— Dat kunt u wel denken, inspecteur, antwoordde Harper opgewonden.

— Is er voortdurend politiebewaking in huis geweest ?

— Voortdurend, van het ogenblik af, dat ik om assistentie telefoneerde.

— Hoeveel man zijn hier thans ?

— Tien in het geheel ; drie in dit vertrek, een bij de deur, een bij het hek en de rest in de omgeving verdeeld.

— Uitstekend ! Dan blijft mij nu niets anders over dan mij met mijn arrestant weer te verwijderen en u te verzoeken, u ter beschikking van Scotland Yard te houden, mijnheer Harper. Maar eerst zou ik er prijs op stellen, als gij zo goed zoudt willen zijn, de brandkast met de sleutel te openen.

— Waartoe ? vroeg Harper verwonderd. Ik verzeker u dat het werkelijk de sleutel van de brandkast is.

— Ik twijfel er niet aan, maar ik zou mij willen overtuigen, dat het goud zich nog in de kast bevindt.

— Maar dat moet wel zo zijn ! De kast is niet geopend na het ogenblik, waarop Dumbell ze sloot !

— Dat kunt gij niet weten, mijnheer Harper, gij zegt zelf dat gij het fabrieksgebouw verlaten hebt, om op tien

minuten afstand te gaan telefoneren om assistentie.

Zonder een woord te zeggen liep Harper met haastige schreden naar de kast, verzette het cijferslot, stak er de sleutel in en trok, niet zonder moeite, de zware deur naar zich toe.

— Gij hadt mij waarlijk ongerust gemaakt, zei hij met een zucht van verlichting. Het goud ligt er nog tot de laatste zak !

— Maar het zal er niet lang meer in zijn, mijnheer ! riep de inspecteur uit.

Een korte ruk aan de ketting, de gevangene was vrij ! Hij stak een hand in iedere zak van zijn overjas en iedere hand was gewapend met een zware revolver, die de twee politie-agenten in bedwang hielden.

De inspecteur, die in het vertrek aanwezig was geweest, slaakte een kreet van woede en wilde zich op zijn gevaande collega werpen, maar een goed gemikte vuistslag deed hem tegen de vloer slaan.

Wat Harper betreft, hij was letterlijk verstijfd van ontzetting en staarde de beide stoutmoedige indringers klapperend aan.

Op hetzelfde ogenblik trad de reusachtige chauffeur binnen.

Het was James Henderson.

— Die twee agenten, James ! beval de gewaande inspecteur, die niemand anders was dan John Raffles. Haast je wat, er is geen tijd te verliezen !

En terwijl Charles Brand, die zo voortreffelijk zijn rol van gevangene had gespeeld, de twee doodsbleke agenten met zijn revolver in bedwang hield, plaatste de reus hen vlug met de rug tegen elkaar en bond hen zo vast met een stevig touw en met een vlugheid, die er op wees, dat hij dit werkje méér had gedaan.

De agenten behoorden zeker niet tot de zwaksten, maar zij waren als zuigelingen in de geweldige handen van de reus. In een ommezien waren zij gekneveld en geboeid, zodat zij onmogelijk konden schreeuwen.

En juist toen de inspecteur weer uit zijn bewusteloosheid zou ontwaken, onderging hij hetzelfde lot.

Om Harper behoefde men zich nauwelijks te bekommeren : hij was volkomen versuft.

Reeds had Brand een stevige withouten kist, die zich op de binnenplaats bevond en bestemd was voor het vervoer van handgranaten, voor de open brandkast getrokken en begon nu met weergalozesnelheid de zakken met goud daarin te stapelen, tot de kist tot de rand gevuld was.

Hij deed het deksel dicht, wees Henderson op de kist en zei toen zacht :

— Is het soms te zwaar, James ?

De reus trad naderbij, greep de kist bij de sterke hengsels van dik touw, tilde ze van de vloer en zei :

— Het zal wel gaan, mijnheer Brand.

Brand had een splinternieuwe valies in het oog gekregen, opende het, wierp er de fijne toiletartikelen uit, waarmede het gevuld was en begon ook dit valies met zakken te vullen, totdat hij het nauwelijks kon dicht krijgen.

Er waren nu slechts weinige zakken in de brandkast achtergebleven.

Raffles, die Harper in het oog had gehouden, beval op korte toon :

— Genoeg ! Op weg, vrienden ! Maar eerst moeten wij ook dit heerschap het ontijdige schreeuwen beletten !

Hij stopte eigenhandig de sidderende fabrikant zijn zakdoek in de mond en bond hem de armen op de rug, waarop hij het overschietende stuk van het touw aan de knop van de brandkastdeur bevestigde.

Henderson nam de geweldig zware kist op zijn schouders, Charles Brand werd tijdelijk weer arrestant en Raffles nam de tas op, die op dat ogenblik niet veel minder dan 70 kilo moest wegen.

Snel gingen zij door de vestibule en Raffles opende voor Henderson, die zijn handen wel nodig had, de huisdeur.

De agent stond nog altijd op de stoep. Hij keek wel enigszins verwonderd naar de houten kist, die blijkbaar zeer zwaar was, maar Raffles zei eenvoudig :

— Stukken van overtuiging !

En de kleine stoet ging verder.

De agent bij het hek opende dit niets vermoedend en Henderson liet de kist, die meer dan 400 kilo woog, van zijn schouder in de auto glijden.

Zegevierend klonk de hoorn van de kleine auto, die met de geweldige buit vliegensvlug in de duisternis verdween.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De aap en het meisje

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2029. — «Goudnaar»	2107. — De Negende Steen
2030. — De Smokkelkoningin	2108. — Onraad in Hollywood
2031. — De Misdaad in de trein	2109. — Ossenkop; gang 5
2032. — De Revue-Girl	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2033. — Professor Shirley	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2034. — De Kit van Wong Li	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2035. — De Gewaande Radjah	2113. — Irma Sandrina
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2114. — In de val gelokt
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2116. — De Giftgas-centrale
2039. — Vijftig tegen één	2117. — Een mislukte ontvoering
2040. — Ilona, de avonturierster	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2041. — De Kelder des Doods	2119. — Helicopter-bandiet
2042. — De onverwachte terugkeer	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2047. — Gevaarlijk spel	2123. — In het Hol van de Leeuw
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2124. — Een Patient verdween
2049. — De Bende van Myra Bonati	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2050. — Merry-Kid de verklikker	2126. — De pseudo uitvinder
2051. — Het Verlaten Slot	2127. — De Zwarte Kaper
2052. — De Riolen van Parijs	2128. — Moderne Schatgravers
2053. — Rovers en Verraders	2129. — Liefde en Kunst
2054. — Een documentenjacht	2130. — De Moord in Kew Gardens
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2131. — De Tijdbom
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2058. — De Kool des Doods	2134. — Drie Hotelratten
2059. — Jacht op Fortuin	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2060. — De Gouden Wisselbeker	2136. — De Bloedraad
2061. — Een Fatale Vrouw	2137. — Een merkwaardig Duel
2062. — Een moderne Blauwbaard	2138. — Giftgasbandieten
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2.139. — Een wanhopige ontsnapping
2064. — Een Spaans Drama	2.140. — De Erfenis der Caraïben
2065. — Een merkwaardige diefstal	2.141. — Het Drama in Cromwell Street
2066. — Spoken op Marshy Manor	2.142. — Het einde van een schurk
2067. — Chantage en Hypnose	2143. — In het barre Noorden
2068. — De Lokstem van het Goud	2144. — Misdadige Onschuld
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2145. — De Duivel in de Vrouw
2070. — Het Revolutie Complot	2146. — Het Spook van Sèvres
2071. — Het Verlaten Huis	2147. — De Dubbelganger
2072. — Het Spel met de Dood	2148. — Onraad op Drummond Hall
2073. — Het Verstoorde Feest	2149. — Amor en Juwelen
2074. — Russisch Goud	2150. — Het geheim van de Grot
2075. — Een Moderne Robinson	2151. — Bernadette's Geheim
2076. — De Moord in Fenchurch Street	2152. — Diamanten en Liefde
2077. — Het Vioolwonder	2153. — Goud onder de Golven
2078. — De Raadselachtige Moord	2154. — Het Geheim van de Grafkelder
2079. — Een Avontuur in China	2155. — De Vrouw in het rood
2080. — De Verborgene Schat	2156. — Het debuut van Conny Campbel
2082. — De Bende van de Gouden Ster	2157. — Een voordelig zaakje
2083. — Sensatie in de Opera	2158. — Een duivels complot
2084. — De Folterkelder	2159. — De verliefde Juwelier
2085. — De Bedrieger bedrogen	2160. — Het Raadsel van King Charles Street
2086. — De Geheimen van Parijs	2161. — Een Corsicaans Avonturier
2087. — Speelzucht en Misdaad	2162. — Het Schatkamereiland
2088. — De Diamanten Spin	2163. — Rumoer in Cromwellstreet
2089. — Een duivelse Uitvinding	2164. — In het hol van de leeuw
2090. — Parijse Autobandieten	2165. — Waar het avontuur lokt
2091. — Het Trio Desmond	2166. — De ontvoerde bruidegom
2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd	2167. — De onbekende erflater
2093. — Als het Goud lokt	2168. — De Vishnoc-Tempel
2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten	2169. — Onder de Tempelruïne
2095. — Wie was de Derde Man?	2170. — De Wraak van de Radjah
2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim	2171. — De vreemde Huwelijksmakelaar.
2097. — De Ontvoerde Diplomaat	2172. — Duistere Daden
2098. — Rumoer om de Derby	2173. — De geheimzinnige Bedelaar.
2099. — Gevaren van de Wereldstad	2174. — Bruidstranen en Diamanten.
2100. — Moderne Piraten	2175. — De noodlottige gelijkenis
2101. — Het Filmkasteel	2176. — Vals beschuldigd
2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt	2177. — Geel tegen Blank
2103. — Een Onderaards Drama	
2104. — De Verzonken Metropolis	
2105. — De Vreemde Chauffeur	
2106. — De Moord in het Cabaret	2178. — Wapens en Goud